

GENDER A PRÁVO ČR A EU

Studijní materiál

Úvod do teorie práva I.	1
Teorie práva 2, feministická právní teorie.....	10
Právní aspekty ochrany základních práv a svobod.....	18
Rovnost mužů a žen v kontextu českého rodinného práva, právní aspekty umělého přerušení těhotenství.....	23
Rovnost mužů a žen v kontextu trestního práva, legislativní uchopení problematiky domácího násilí v ČR	35
Rovnost mužů a žen v rámci pracovněprávních vztahů v ČR.....	38
Význam Evropského soudu pro lidská práva.....	47
Právo neziskových organizací	59
Úvod do evropského práva a mezinárodního práva	69
České právo procesní	77
Rovné příležitosti – praktický nácvik.....	80
Rovnost a zákaz diskriminace	80

Zpracovala: Markéta Hamrlová, Andrea Rezková

Revize: Jana Kvasnicová, Pavel Šindlář

Úvod do teorie práva I.

Tématické okruhy: *Co je to právo? Zařazení práva mezi ostatní normativní systémy. Feministická kritika práva. Právo a stát. Prameny práva (normativní právní akt, precedent, normativní právní smlouvy, obyčej). Právní systémy (angloamerický, kontinentálně-evropský a tradičně-náboženský systém práva). Právo přirozené a pozitivní. Právo hmotné a procesní.*

Právo subjektivní a objektivní. Právní odvětví, právo soukromé a veřejné, právo mezinárodní, vnitrostátní a evropské. Právní profese v ČR.

Co je to právo?

Právo provází civilizovanou společnost od počátku jejího vzniku. Jedná se o **soubor pravidel chování formálně uznávaných a sankcionovaných státní mocí**. Tato pravidla se časem mění. Existence práva sama o sobě nezaručuje existenci spravedlnosti ani morálky.

Význam práva spočívá v regulaci společenských vztahů.

Právo vytvářené státními orgány vystupuje ve dvojí podobě jako **právo objektivní** (souhrn právních norem) a jako **právo subjektivní** (souhrn možností chovat se právními normami vymezeným způsobem).

Zařazení práva mezi ostatní normativní systémy

Mezilidské vztahy vyžadují díky tlaku zájmových střetů ve svém rámci zavedení určitých pravidel chování. S prohlubováním sociálních rozdílů ve společnosti se dosud obecně uznávaný a z vnitřního přesvědčení dodržovaný systém pravidel mění na systém norem cíleně vytvářený a vynucovaný postupně vznikajícím zvláštním systémem veřejné moci. Jinými slovy řečeno dochází k formování základů právního systému jako soustavy závazných norem.

Jako systém společenských norem existuje a působí právo ve společnosti souběžně s jinými normativními systémy (morálka, náboženství, politické normy, móda atd.). Dochází k částečnému překrývání jednotlivých systémů při regulaci určitého chování (např. krádež je v zorném poli práva, morálky i náboženství).

Za charakteristický rys vlastní toliko právu jako způsobu regulace chování ve společnosti je označována **obecná závaznost práva** (jež znamená, že právními normami jsou povinni řídit se všichni ti, kterým jsou určeny), **vynutitelnost práva** (jež ztělesňuje fakt, že donucení ke splnění práva je materiálně, institucionálně a právně zajištěno státem) a **zvláštní forma práva** (jež v sobě zahrnuje uplatnění předepsané normotvorné procedury).

Právo a stát

Právo a stát jsou již od svého počátku v úzkém sepětí. **Stát** vystupuje jako specifický subjekt práva, je současně **tvůrcem, realizátorem i adresátem právních norem**.

Stát jako normotvůrce (tzn. tvůrce pozitivního práva) je vázán do značné míry právem přirozeným (tj. právem odvozeným z přirozeného uspořádání věcí a lidí v přírodě). Tato koncepce náhledu na sепětí práva a státu vychází zejména z římského *ius naturae* a její projevy můžeme nalézt především v oblasti formulace a ochrany základních práv a svobod. Idea **primátu práva nad státem** byla známa již ve starověkém právnickém učení.

Kontinentálně evropskému a angloamerickému systému práva je vlastní koncepce **právního státu**, podle níž je stát vázán právem (princip legality). Stát jako instituce je přesně definován a jeho pravomoci jsou exaktně vymezeny (může činit toliko, co je mu výslovně dovoleno). Mezi principy fungování právního státu patří např. garance základních lidských práv a svobod, princip ústavnosti (stát je budován na zásadě suverenity práva) a zákonnosti (požadavek striktního respektování všemi bez rozdílu), existence politického pluralismu (za předpokladu zachování oddělení politických stran od státu), existence záruk proti autoritativní a monopolní moci (např. oddělení moci zákonodárné, výkonné a soudní), právní jistota, svrchovanost lidu (legitimním zdrojem svrchované státní moci je lid), vázanost státu mezinárodními závazky atd.

Prameny práva

Jako **formální prameny** práva bývají označovány zdroje poznatelnosti obsahu platného práva, tzn. formy, v nichž se toto právo nachází.

Mezi základní typy formálních pramenů práva patří: **právní předpisy, soudní případně správní precedenty, právní obyčeje a normativní smlouvy.**

V ČR jako prameny práva ve formálním slova smyslu nalezneme: právní předpisy, předpisy práva Evropské unie, normativní smlouvy a nálezy (rozhodnutí) Ústavního soudu ČR.

Právní předpisy jsou výsledky právo tvorné činnosti státních orgánů, tzn. uskutečněné pravomoci vydávat, rušit nebo měnit právní normy. Představují všeobecně závazná pravidla, právní normy. Mezi specifické **rysy právních předpisů** patří: uznání ze strany státu jako formy práva; podstatná míra obecnosti, co do subjektu i objektu svého působení; jeho prostřednictvím se mění, ruší nebo stanoví právní normy; je spojen s možností státního donucení a jeho prostřednictvím se právním normám dostává všeobecné právní síly. Právní předpisy ve svém souhrnu tvoří právní řád – systém s pyramidovou strukturou. Pro právní předpisy různé právní síly (vyšší, nižší, stejné) platí, že předpis nižší právní síly musí být v souladu s předpisem vyšší právní síly. Podle **stupně právní síly** je v ČR hierarchie

normativních právních aktů tvořena následovně: 1) ústava a ústavní zákony, 2) zákony a zákonná opatření, 3) vládní nařízení, vyhlášky ministerstev, ústředních orgánů státní správy a ČNB, obecně závazných vyhlášek zastupitelstev a nařízení obcí a krajů. Podle postavení orgánu, který normativní právní akt vydal, rozlišujeme **původní právní předpisy** (právní akty zákonodárných orgánů, tzn. v ČR tam patří: ústava a ústavní zákony, zákony, zákonná opatření, obecně závazné vyhlášky obecních a městských zastupitelstev) a **odvozené právní předpisy** (předpisy výkonných orgánů a orgánů státní správy, tzn. v ČR tam patří: vládní nařízení, vyhlášky či další obecně závazné předpisy ministerstev a ostatních ústředních orgánů státní správy, vyhlášky ČNB, nařízení obcí a krajů v rámci přenesené působnosti). Odvozené právní předpisy musí být v souladu s právními předpisy původními.

Soudní a správní precedenty jsou výsledkem rozhodovací činnosti soudních či správních orgánů, jedná se o rozhodnutí, která nabývají normativního významu tehdy, řeší-li případy jinými prameny práva (tj. např. zákony) dosud neregulované. Jedná se o typický formální pramen práva v angloamerickém systému práva. Při soudcovské tvorbě práva se kombinuje princip zachování precedentů (soudce ve svém rozhodování respektuje předcházející rozsudky soudů stejného nebo vyššího stupně) s principem hledání rozdílů (odlišnost oproti předcházejícímu rozhodnutí je důvodem pro zpřesnění, doplnění nebo formulaci nového rozhodnutí).

Právní obyčej patří mezi nejstarší formální prameny práva. Jedná se o dlouhotrvající, masové, faktické uskutečňování určitého chování na určitém území, přičemž pravidlo tohoto chování je dostatečně konkretizováno, a je sankcionováno v případě jeho porušení. Formální vyjádření právního obyčeje nespočívá ve formě právního aktu, ale v jeho sankcionování. Vedle normativních smluv patří právní obyčej mezi nejvýznamnější formální prameny práva mezinárodního.

Normativní smlouvy jsou dvoustranným projevem vůle, který svého normativního významu dosahuje teprve tehdy, reguluje-li určitou skupinu případů stejného druhu. V ČR můžeme nalézt **vnitrostátní** normativní smlouvy (kolektivní smlouvy mezi zaměstnavateli a odborovými svazy) a **mezinárodní** normativní smlouvy. Mezinárodní smlouvy se stávají formálním pramenem práva prostřednictvím **recepce** (tzn. procesu jejich vtažení do vnitrostátního právního řádu).

Nálezy Ústavního soudu ČR jsou výsledkem jeho činnosti při ochranně ústavnosti (dodržování Ústavy ČR, Listiny základních práv a svobod, ústavních zákonů). Ústavní soud ČR má mimo jiné možnost rušit zákony a jiné právní předpisy v případě, že odporují Ústavě, Listině či jiným ústavním zákonům.

Evropské právo tvoří jednak **primární evropské předpisy**, kam patří především Smlouva o fungování evropské unie a Smlouva o Evropské unii, a **sekundární evropské předpisy** vydávané orgány Evropské unie. Primární evropské předpisy (smlouvy) zavazují obecně pouze pro členské státy Evropské unie (nikoliv jejich občany). Některá ustanovení (jako např. ustanovení o zákazu diskriminace z důvodu státní příslušnosti, či zásada stejné odměny pro muže a ženy za stejnou nebo rovnocennou práci) jsou závazná i pro jednotlivce. Sekundárními předpisy jsou směrnice a nařízení. Směrnice obdobně jako primární předpisy (smlouvy) zavazují členské státy – typicky k přijetí určitých vnitrostátních právních předpisů. Nařízení naproti tomu zavazují občany členských států přímo. V České republice mají stejnou právní sílu jako zákony. V případě nesouladu či dalších nejasností má evropské právo přednost před právem vnitrostátním (českými zákony). Evropské právo dále dotváří **rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie**, který má pravomoc vykládat (interpretovat) evropské právo.

Jako **materiální prameny** práva dále bývají označovány důvody existence práva (jevy, příčiny toho, že právo je takové, jaké právě je). Materiálním pramenem práva může být historická událost, sociální poměry, třídní zájem atd.

Právní systémy (angloamerický, kontinentálně-evropský a tradičně-náboženský systém práva)

Souhrn všech právních norem platných v určitém státě bývá označován jako právní řád tohoto státu. Uspořádání jednotlivých prvků do množiny práva bývá označováno jako **systém práva**. Jedním ze základních předpokladů systému práva je jeho souladnost tzn. bezrozpornost jeho jednotlivých prvků.

Se značnou dávkou zjednodušení můžeme dospět k poznání o vývoji tří základních systémů práva ve světě. Jejich vzájemné odlišení lze provést prostřednictvím pramenů práva, pojetí právních institutů atd.

Kontinentálně-evropský systém patří k následovníkům práva římského. Jeho kolébka leží v Evropě, odkud se kolonizací rozšířilo do Latinské Ameriky, na Blízký východ, do části Afriky, Indonésie a Japonska. V jednotlivých oblastech disponuje kontinentálně-evropský systém práva specifickými odlišnostmi. Jeho základním pramenem je zákon, často proto bývá v této souvislosti označováno za právo psané. V rámci tohoto právního systému existuje jednota v pojmech a právních institutech.

Angloamerický systém práva vznikl v Anglii a rozšířil se do téměř všech anglicky mluvících zemí. **Anglické právo** je silně poznamenáno tradicemi a vlivem složitostí procesního postupu. Významnou roli v tomto systému hraje soudní praxe. Odůvodnění soudních rozhodnutí se stává do budoucna závazným pro všechny další případy obdobného typu. Precedentně však nemůže rozhodnout každý soudce, ale toliko soudci soudů vyšších soudů souborně nazývaných jako Nejvyšší soudní dvůr. **Americké právo** zaznamenává určité odlišnosti jednak od práva anglického (i když používá shodné právní pojmy a instituty) a dále v rámci práva federálního a práva jednotlivých států. Těžiště amerického práva leží v kompetencích jednotlivých států, které mohou právo federální doplňovat normami, které s ním nejsou v rozporu. Američtí právníci vedou dlouholeté spory na téma, kolik vlastně existuje právních systémů v rámci práva USA. Jejich výsledkem je teze o existenci obecného práva jednotlivých států, které však neplatí absolutně, neboť při neexistenci precedentu v rámci daného státu, je možno použít precedent přijatý ve státě jiném. Ústava v USA je psaným dokumentem, který není zákonem stejného druhu jako ostatní zákony a svým postavením se tak blíží k ústavám v zemích s kontinentálně-evropským systémem práva. Její text je flexibilně vykládán Nejvyšším soudem USA. Nejvyšší soud USA a nejvyšší soudy států (na rozdíl od anglické větve) nejsou povinny zachovávat vlastní rozhodnutí a tím mohou měnit ustálenou soudní praxi a vytvářet „jednotné“ obecné právo a zamezovat tak vzniku nepřekonatelných rozporů mezi právy jednotlivých států.

Systém práv tradičních a náboženských zpravidla omezuje své působení na určitý okruh společenských vztahů (týkajících se zejména rodinně-právního a osobního statutu). Do skupiny **náboženských práv** můžeme zařadit zejména islámské právo a hindské právo.

Islámské právo platí pro příslušníky islámské víry a dnes se omezuje toliko na práva osobního statutu (právo rodinné, dědické, darování). Působnost islámského práva se však absolutně nekryje s působností islámského náboženství. V rámci práva islámského rozlišujeme dále právo sunnitské (ortodoxní) a šitské (heterodoxní). Mezi prameny **sunnitského práva** náleží korán (který však ve skutečnosti obsahuje právních pravidel jen minimum), sunna (tradice o skutcích a výrocích Proroka), idžmá (domnělá dohoda islámského společenství o pravidlech chování) a kijás (analogie). Tyto základní prameny práva nejsou aplikovány přímo, nýbrž na základě aplikačních pravidel stanovených v rámci některé z islámských škol. Islámské právo je po generace neměnné, jeho dynamičnost je proto složitě zajišťována prostřednictvím disimulace (provádění určitého právního úkonu s cílem dosažení právního úkonu jiného), přejímání právních prvků jedné školy do práva školy jiné, procedurální oklikou, jež ve svém důsledku fakticky modifikuje právo hmotné.

Hindské právo potom bere za svůj základ rozdělení jednotlivců do kast, přičemž každá z kast má stanovená jiná pravidla chování. Do skupiny **tradičních práv** zařazujeme zejména práva některých afrických zemí, jedná se především o práva kmenová. Netvoří jednotný právní systém. Systémy práva tradičního jsou postupně vytlačovány systémem práva kontinentálně-evropského či angloamerického.

V současnosti můžeme vystopovat rovněž trend určitého sblížení systému práva kontinentálně-evropského s anglo-americkým.

Srovnávací právní věda nese označení **právní komparatistika**.

Právo přirozené a pozitivní

Jako **právo pozitivní** bývá označován systém platných právních norem závislých na vědomé činnosti státních orgánů. Koncepce **práva přirozeného** je odvozena z existence přirozeného uspořádání věcí a lidí v přírodě zavazující veškeré lidstvo.

Právo hmotné a procesní

Právní normy určitého právního řádu lze třídit do dvou subsystémů, které nesou označení **právo hmotné** (stanovující zjednodušeně řečeno, jaká práva a povinnosti mají jejich adresáti) a **právo procesní** (stanovující jakým formálním způsobem, tzn. jakým procesem mohou být práva uplatněna, jak se mohou a jak se mají chovat v právním procesu, resp. jakým formálním způsobem může být vynuceno splnění povinností).

Právo subjektivní a objektivní

Právo vytvářené státními orgány vystupuje ve dvojí podobě: jako souhrn závazných pravidel chování tj. právních norem vydávaných státními orgány ve stanovené formě vynutitelných státně-mocenskými prostředky (**právo objektivní**) a jako souhrn možností chovat se normou vymezeným způsobem (**právo subjektivní**). Jinými slovy řečeno subjektivní právo označuje právní normou stanovenou a státem zaručenou možnost jednání danou subjektu práva.

Právní odvětví, právo soukromé a veřejné, právo mezinárodní, vnitrostátní a evropské

Kontinentálně-evropské právo se často třídí na dva velké právní podsystémy, a to na právo soukromé a právo veřejné. Toto členění má své historické kořeny už v římském právu.

Toto rozlišování má jen velmi omezený praktický význam a vždy bylo a je nejasné. Nejvýstižnější teorie tyto podsystémy od sebe rozlišující klade svůj důraz na odlišení postavení subjektů. Podle ní mají subjekty v **právu soukromém** rovné postavení (jeho základem je právo občanské, dále též např. právo rodinné, obchodní, pracovní atd.), zatímco v **právu veřejném** je jeden subjekt práva podřízen druhému (jeho základem je právo ústavní, dále k němu náleží např. právo finanční, trestní, procesní, správní, sociálního zabezpečení atd.).

Právo se třídí do řady odvětví, přičemž některá náleží do práva soukromého, některá do práva veřejného a další mají hybridní charakter. O kritérium tohoto třídění vedou právní teoretici dlouhotrvající spory, v současné době vychází toto třídění spíše z tradice a empirie, než aby bylo opřeno o seriózní vědecký základ. Stávající český právní řád rozeznává především tato základní **odvětví práva**: právo ústavní, správní, finanční, trestní, občanské, obchodní, živnostenské, rodinné a mezinárodní právo soukromé. V rámci jednotlivých odvětví jsou vytvářeny další subsystémy (např. právo směnečné a šekové patří mezi součást práva obchodního).

Jako **právo vnitrostátní** bývá označováno právo vytvářené určitým státem a platné, s výjimkami stanovenými tzv. kolizními normami, na území tohoto státu pro jeho obyvatele. **Právo mezinárodní** vzniká především dohodou několika států, přičemž jeho subjekty jsou státy eventuelně jiné veřejnoprávní subjekty mezinárodních vztahů. Normy práva mezinárodního platí v některých významných věcech (např. ochrana základních lidských práv a svobod) i přímo jako vnitrostátní právo státu, který tak ve svém zákonodárství stanovil, popř. mají přednost před právními normami vnitrostátními. Vznik evropských společenství a posléze EU sebou postupně přinesl vytváření specifického práva těchto společenství (EC law), resp. dnes práva EU, jemuž členské státy své vnitrostátní právo přizpůsobují. **Evropské právo** hraje klíčovou úlohu v procesu unifikace (sblížení) práva resp. některých jeho odvětví v Evropě.

Právní profese v ČR

Na realizaci práva v celé jeho šíři se podílejí lidé rozmanitých profesí. V užším slova smyslu hovoříme o právnických profesích těch pracovníků, kteří vykonávají v procesu aplikace a realizace práva činnosti, jež vyžadují odbornou právní kvalifikaci.

Mezi profese tradičně spjaté s organizací justice a státního zastupitelství v ČR náleží především profese soudce/soudkyně, advokáta/advokátky, notáře/notářky, exekutora/exekutorky a státního zástupce/státní zástupkyně.

Advokáti/advokátky poskytují právní služby. Poskytováním právních služeb se rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Jejich činnost je vymezena v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii, v aktuálním znění.

Notáři/notářky jsou fyzické osoby, které stát pověřil notářským úřadem. Notářským úřad je trvale spojený s místem výkonu notářské činnosti. Zjednodušeně řečeno je notářství veřejným úřadem, kde notář poskytuje právní služby v majetkové oblasti. Pod notářskou činnost spadá sepisování veřejných listin o právních úkonech, osvědčování právně významných skutečností a prohlášení, přijímání listin do úschovy a dále přijímání peněz a listin do úschovy za účelem jejich vydání dalším osobám. Notář/notářka může v souvislosti s notářskou činností mimo jiné dále poskytovat i tuto právní pomoc: poskytovat právní porady, zastupovat v jednání s fyzickými a právnickými osobami v zákonem přesně stanovených případech, sepisovat listiny, vykonávat správu majetku a zastupovat v této souvislosti, vykonávat funkci správce/správkyne konkursní podstaty, zvláštního správce/správkyne, zástupce/zástupkyně správce nebo vyrovnacího správce/správkyne v řízení konkursním a vyrovnacím. Nezastupitelnou roli hraje notář/notářka v rámci řízení dědického. Činnost notáře/notářky vykonává notář/notářka za úplatu. Činnost a postavení notáře/notářky vymezuje zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v aktuálním znění.

Vymezení a postavení **soudů a soudců/soudkyň** obsahuje zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v aktuálním znění. Ve vyspělé společnosti je soud státní orgán, zřízený zejména k řešení právem vymezené skupiny konfliktů, vznikající mezi fyzickými nebo právnickými subjekty v civilních záležitostech (zejména rozhodování sporů) a v záležitostech trestních (rozhodování o vině a trestu). Soudcovské rozhodování je aktem aplikace práva se státně mocenským aspektem.

Jako **státní zastupitelství** je označována soustava úřadů státu, určených k jeho zastupování při ochraně veřejného zájmu ve věcech svěřených mu zákonem do působnosti. Státní zastupitelství je především orgánem veřejné žaloby v trestním řízení, dále plní další úkoly zejména vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů v místech, kde se

vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení, ochranná nebo ústavní výchova, a v jiných místech, kde je podle zákonného oprávnění omezována osobní svoboda, podílí se na prevenci kriminality a poskytování pomoci obětem trestných činů. Postavení a činnost státního zastupitelství a státního zástupce/státní zástupkyně je vymezena v zákoně č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v aktuálním znění.

Soudní exekutor/exekutorka je fyzická osoba, kterou stát pověřil exekutorským úřadem. V rámci pověření exekutorským úřadem exekutor/exekutorka provádí nucený výkon rozhodnutí a další činnost vymezenou zákonem. Exekutor/exekutorka vykonává exekuční a další činnost za úplatu. Činnost exekutora/exekutorky vymezuje zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a o změně dalších zákonů, v aktuálním znění.

Seznam použité literatury:

- **Janků, M. a kolektiv:** Základy práva pro posluchače právnických fakult, C. H. Beck, Praha, 2004
- **Harvánek, J. a kol.:** Základy právní teorie, Masarykova univerzita v Brně, 1996
- **Knapp, V.:** Teorie práva, C. H. Beck, Praha, 1995

Teorie práva 2, feministická právní teorie

Tematické okruhy: *Vývoj právního postavení žen na území ČR. Feministická kritika práva. Právní normy (struktura, druhy, působnost, účinnost, platnost). Právní síla. Tvorba právních norem (legislativní proces). Publikace. Interpretace, aplikace, realizace práva a právní vztahy. Právní odpovědnost. Vztah moci a práva. Dynamika a stabilita. Kontinuita a diskontinuita. Efektivnost práva.*

Feministická kritika práva

Právo se přizpůsobuje faktickému stavu ve společnosti (vlastnost *fakticity* práva). Na druhé straně je právo schopno společnost měnit (viz harmonizace českého práva v oblasti anti-diskriminační legislativy EU), jedná se o vlastnost *normativity* práva. Oba tyto pojmy náleží do vědního oboru s názvem sociologie práva.

Postavení žen a mužů ve společnosti se časem mění. Je ovlivněno ideologií, náboženstvím, zvyky, stupněm vývoje....

Na rozdíl od jiných společenských systémů norem (náboženství, morálka...), je **právo** vnímáno jako **nestranné, neutrální a nadřazené** jedincům i společnosti. Avšak právo je **lidským výtvorem**, do nějž se promítají společenské, náboženské, politické... názory dané epochy.

Ideologie, na jejichž základě právo vznikalo, byly téměř vždy v historii tvořeny muži (historickou výjimku tvoří mocensky silné panovnice). Rovněž aplikace práva byla téměř vždy výhradně v rukou mužů. Právo může vystupovat jako prostředek moci.

Z hlediska postavení mužů a žen jde říci, že právo konzervuje názor o nižším společenském postavení žen.

Obsah práva se postupem času mění.

Vývoj feministického pohledu na právo probíhá ve třech vlnách:

- **1. vlna - liberální feminismus** - věří v neutralitu práva, za problém však považuje, že právo tvoří a aplikují výhradně muži. Liberální feminismus první vlny se co do obsahu kritiky soustředil na boj za volební právo, právo na rozvod, prosazoval majetkovou nezávislost žen, ochranu pracujících žen, apod.
- **2. vlna – roztržštění feministických proudů do několika směrů (socialistický, existencionální, marxistický, psychoanalytický, radikální)** – zjistila, že právo je problematické samo o sobě. Klíčovými pojmy této epochy jsou pojmy „*rovnost*“ a „*rozdílnost*“. Z diskuze na téma *rovnost* vzešla následně *anti-diskriminační legislativa*. Z diskuze na téma *rozdílnost* povstala *ochranná legislativa v pracovním právu a v právu sociálního zabezpečení*. Oba tyto pojmy předpokládají, že muži jsou normou, s níž se poměrují ženy. Výsledek analýzy této otázky záleží plně na faktorech, na které je kladen při jejím posuzování důraz. Výběr těchto faktorů představuje de facto politickou - hodnotovou volbu. *Proti* kritériu *rovnosti* hovoří skutečnost, že zaručení rovných práv mocným i bezmocným většinou dále posiluje strukturální nerovnost (posiluje mocné). Výhradní stranění řešení skrze kritérium rovnosti mužů a žen podceňuje nutnost reprodukce společnosti. *Proti* kritériu *rozdílnosti* potom hovoří fakt, že stigmatizuje ženy jako stvoření primárně se zabývající reprodukcí. Jako nejlepší řešení se zatím

v praxi ukázala syntéza obou postupů (viz ochranná legislativa a přístup proti domácímu násilí: *rovnost* násilí doma konaného převážně na ženách s násilím na veřejnosti často konaném na mužích ústící v přijetí ochranné legislativy včetně formulace skutkové podstaty tohoto trestného činu, *rozdílnost* tohoto druhu násilí od jiných spočívající mimo jiné v existenci specifické emocionální vazby mezi obětí a pachatelem, dále např. v tom, že je třeba zajistit domov nezletilým dětem atd., vedoucí v zavedení zvláštních opatření jako jsou azylové domy, speciálně vyškolené policejní jednotky atd.).

- **3. vlna – postmoderní feminismus** – poukazuje na fakt, že kritika tzv. druhé vlny bere na zřetel toliko unifikovanou ženu (anglo-americká, bílá žena, střední třídy...), nezohledňuje rozdílnost zkušeností žen z různých částí světa. Ženský – bílý pohled druhé vlny kritiky práva tak vlastně paradoxně vytváří další nerovnosti vůči ženám třetího světa, komunistických zemí... Poukazuje na neschopnost práva některé věci řešit. Právo sice dokáže pochopit koncepty „rovných příležitostí, rovnosti atd.“, není však schopno nerovnosti mužů a žen fakticky účinně řešit. Příkladem může být skutečnost, že např. nerovné odměňování mužů a žen přetrvává ve společnosti i přes legislativní uchopení jeho zákazu, zůstává totiž nadále záležitostí působení tržních mechanismů (segregace pracovního trhu, podceňování ženské práce, rasismus atd.). Vzhledem k roztržitosti feministického hnutí do mnoha směrů, nenabízí ani třetí vlna feministické kritiky práva žádné univerzální uspokojivé řešení.

Jednou z otázek, na kterou hledají teoretičky a teoretici třetí vlny feministické kritiky práva odpověď, je otázka *universalismu* (zaručení stejných práv pro všechny bez rozdílu) nebo kulturního relativismu (zohlednění rozdílnosti kultur) zaručení práv ženám. Zastánkyně/zastánci kulturního *relativismu* tvrdí, že je třeba brát zřetel na rozdílnost kultur. Např. mnoho žen v Africe chce být obřezáno z vnitřních hluboce náboženských důvodů. Plošným zákazem obřízky by se tento rituál odsunul do ilegality, aniž by však došlo k jeho potlačení. Situace obřezaných žen by se naopak zhoršila, neboť by k obřízce docházelo za horších hygienických podmínek, lidmi v provádění tohoto zákroku nezkušenými apod. Proč by měla být v tomto případě kulturní norma tzv. civilizovaného světa, který toleruje např. plastiku prsou, liposunkci břicha, tetování atd. více, než předemtná kulturní norma Afrických žen? Zastánkyně/zastánci kulturního relativismu proto usilují nikoli o unifikovaný katalog

ženských-lidských práv, ale o co největší informovanost, zlepšení zdravotních a hygienických podmínek žen tzv. necivilizovaného světa atd.

Právní normy (struktura, druhy, působnost, účinnost, platnost).

Účinnost právní normy je spjata s výrazem „právní závaznosti“ právní normy, účinná právní norma je způsobilá vyvolávat účinky sledované zákonodárcem (normotvůrcem), regulovat společenské vztahy.

Platnost právní normy je výrazem skutečnosti, že se právní norma stala součástí platného právního řádu.

Platnost a účinnost se v praxi mohou, ale nemusí, datem krýt. Účinnost právní normy může být stanovena konkrétním datem přímo v normě, není-li uvedena účinnost výslovně datem, platí u norem publikovaných ve Sbírce zákonů, že nabývají účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení resp. rozeslání. Lhůta mezi nabytím platnosti a účinnosti se nazývá legisvakanní lhůta a slouží k tomu, aby adresáti právní normy (tj. ti, kteří se musí právním předpisem řídit) měli možnost seznámit se s jejím obsahem.

Právní normy působí ze zásady do budoucna (pro futuro). Zpětné působení (retroaktivita) je výjimečné.

Právní norma zaniká: uplynutím doby, na niž byla stanovena či výslovným ustanovením v jiné právní normě (derogační klauzule).

Při **kolizi právních norem** je třeba brát v potaz právní sílu normy a zásady:

- pozdější zákon ruší zákon dřívější (lex posterior derogat priori)
- pozdější obecný zákon neruší speciální ustanovení zákona dřívějšího (lex posterior generalis non derogat legi priori specialis)
- pozdější zákon speciální ruší dřívější obecné ustanovení (lex posterior specialis non derogat legi priori generali).

Právní síla

Právní silou se rozumí vlastnost právní normy resp. právního předpisu, právně zavazovat své adresáty tzn. ukládat jim povinnosti.

Právní síla je chápána **absolutně** (rozeznáváme právní normy různé úrovně, v ČR normy zákonné a podzákonné) a **relativně** (tzn. ve vzájemném vztahu právních norem, kde platí, že právní norma nižší právní síly nesmí odporovat právní normě vyšší právní síly).

Podle absolutní právní síly rozlišujeme v ČR právní **předpisy primární** (zákonné), kam patří ústavní zákony, zákony, zákonná opatření Senátu podle čl. 33 Ústavy ČR; a právní **předpisy sekundární**, které tvoří nařízení vlády (čl. 78 Ústavy ČR), právní předpisy vydané ministerstvy resp. jinými správními orgány a orgány územní samosprávy (čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR), vyhlášky zastupitelstev územních samosprávných celků (čl. 104 odst. 3 Ústavy ČR). Platí, že jednotlivé normy v nižším pořadí jsou vždy slabší než všechny právní normy uvedené v pořadí vyšším.

Podle relativní právní síly rozlišujeme **právní normy originální** (původní, neodvozené), kam patří právní předpisy primární a vyhlášky zastupitelstev územních samosprávných celků; a **právní předpisy derivativní** (odvozené, delegované), kterými jsou nařízení vlády, právní předpisy ministerstev, jiných správních orgánů a orgánů územní samosprávy (s výjimkou vyhlášek zastupitelstev územních celků).

Interpretace, aplikace, realizace práva a právní vztahy

Realizace práva znamená uskutečnění, provedení právní normy. Za základní formy uskutečňování práva lze považovat: soukromoprávní úkony jako právní jednání fyzických či právnických osob; veřejnoprávní akty jako autoritativní formu realizace práva tzn. vydávání individuálních právních aktů, které se v právní teorii nazývá **aplikace práva**; a interní instrukce (akty řízení), které známe jak v podobě individuální tak normativní instrukce.

Interpretaci práva bývá ve zjednodušeném slova smyslu nazývána duševní činnost směřující ke zjištění obsahu právních norem, vyjádřených v pramenech práva, zejména v normativních právních aktech, významu a smyslu právních norem při jejich realizaci (aplikaci). Interpretace je nezbytnou součástí procesu aplikace práva.

Právní odpovědnost

Právní odpovědností se rozumí uplatnění nepříznivých právních následků, stanovených právní normou vůči tomu, kdo porušil právní povinnost. Koncepce **právní odpovědnosti aktivní** vychází z myšlenky, že právní odpovědnost vzniká již vznikem primární právní povinnosti (tzn. zákazu či příkazu stanoveného právní normou), oproti tomu koncepce **právní odpovědnosti pasivní** vychází z přesvědčení, že právní odpovědnost vzniká až po porušení primární právní povinnosti a je spojena se vznikem sankční (sekundární) právní povinnosti.

Protiprávností nazýváme rozpor lidského chování s objektivním právem. Porušení právní povinnosti může být omisivní (opomenutí – rušitel se nechoval, jak měl) či komisivní (jednání – rušitel se choval tak, jak neměl).

Právní odpovědnost zastává tyto **základní funkce**: reparační (kompenzační, jejímž účelem je odčinit škodlivý následek, obnovit předcházející stav), satisfakční (je zvláštním druhem funkce kompenzační a má za cíl dosáhnout přiměřeného zadostiučinění), represivní (má za cíl postihnout újmou rušitele) a preventivní (směřuje k předcházení porušování práva).

Deliktem rozumíme zaviněné porušení práva (právní povinnosti), jehož znaky jsou uvedeny v zákoně. Podle způsobu ochrany objektů rozeznáváme tyto druhy deliktů: veřejnoprávní delikty (trestné činy, správní delikty), soukromoprávní delikty a delikty s prvky veřejnoprávní i soukromoprávní povahy. Z toho vyplývá i základní třídění odpovědnosti na trestněprávní odpovědnost, správní odpovědnost, disciplinární odpovědnost (odpovědnost za kázeňské provinění) a odpovědnost za soukromoprávní delikt.

Trestným činem je pro společnost nebezpečný (škodlivý) čin, jehož znaky jsou uvedeny v trestním zákoníku. Stupeň škodlivosti (nebezpečnosti) trestného činu je vyšší než nepatrný.

Správním deliktem se rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, jeho znaky jsou vymezeny v zákoně, přičemž platí, že nenaplní stupeň společenské nebezpečnosti (škodlivosti) trestného činu. Základním druhem správního deliktu je přestupek.

Disciplinárním deliktem se rozumí porušení služební disciplíny, pracovní kázně, porušení povinností vyplývajících z výkonu svěřené funkce atd.

Soukromoprávní delikty se liší od deliktů veřejnoprávních zejména způsobem ochrany objektu, který delikvent ohrožuje nebo vůči němuž působí škodlivě a tomu odpovídá svou povahou a způsobem realizace donucení. U veřejnoprávních deliktů vzniká odpovědnostní vztah zejména mezi delikventem a státem, zatímco u soukromoprávních deliktů stojí na jedné straně delikvent a na straně druhé fyzická či právnická osoba, které vznikla delikventovým jednáním újma.

Právní odpovědnost ve státě, který respektuje požadavky zákonnosti, může nastat toliko za podmínek stanovených právními normami a způsobem upraveným právním řádem. **Prvky zaviněného porušení právní povinnosti** jsou **objekt deliktu** (právem chráněný zájem nebo jev proti němuž směřuje protiprávní jednání), **subjekt deliktu** (ten, kdo porušil právem chráněný zájem a kdo má současně právem přiznánu způsobilost k protiprávnímu jednání), objektivní stránka deliktu (zahrnuje v sobě tři znaky: protiprávní jednání, škodlivý následek a

příčinnou souvislost mezi tímto jednáním a následkem) a **subjektivní stránka deliktu** (spočívá ve vnitřním psychickém vztahu subjektu k protiprávnímu jednání a následku tohoto jednání, krom emotivní složky do ní spadá zavinění, jako vnitřní psychický vztah delikventa k jeho vlastnímu protiprávnímu jednání i k protiprávnímu následku tohoto jednání).

Odpovědnost právní předpokládá v zásadě zaviněné porušení právní povinnosti, jde tedy o **odpovědnost subjektivní**.

Zvláštním druhem právní odpovědnosti je **odpovědnost objektivní** tzn. odpovědnost za protiprávní stav za výsledek. Používá se spíše výjimečně, a to v ustanoveních soukromoprávní povahy. Používá se buď tam, kde nelze předvídat důsledky činnosti (pravděpodobnou míru rizika) nebo tam, kde může působit vis maior či, kde je riziko neúměrně vysoké. V našem právním řádu je upravena objektivní odpovědnost např. v pracovním právu vůči pracovníkovi za škodu, která mu vznikla pracovním úrazem či na základě nemoci z povolání.

Vztah moci a práva

Moc je ve zjednodušeném slova smyslu schopnost daného subjektu dosahovat zamýšlených účinků i přes odpor proti-účinkujících stran. Mocenský vztah je tudíž vztahem podřízenosti určitých jednotlivců nebo skupin jiným. Charakter určité konkrétní moci závisí zejména na tom, kdo je jejím nositelem, které jsou její cíle a jakými prostředky jsou uskutečňovány.

Autorita je společenský vztah mezi osobami, z nichž jedny vykonávají reálný převažující vliv na činnost druhých. Stává se vlastností těch, kteří si takovou možnost zjednají. Rozlišujeme autoritu morální, přirozenou (obejde se bez mocenských prostředků) a vynucenou. Úlohou autority je odstraňovat chaos ve společnosti.

Základní otázkou každého politického systému je, zda je oprávněný a zákonný v očích obyvatelstva (legitimní).

Moc tvoří dva hlavní komponenty: materiální donucení (sankce, vynucená autorita) a přesvědčení spravedlnosti, zákonnosti (přirozená autorita).

V praxi se moc často skrývá za autoritu.

Právo je s mocí nerozlučně spojeno. Právo vystupuje jako prostředek donucení a zároveň klade meze tohoto donucení. Právo reguluje ve společnosti nejen moc politickou, ale pochopitelně i moc ve vztazích mezi jednotlivci, mezi skupinou a jednotlivci atd.

K základním vlastnostem práva patří jeho vynutitelnost pod hrozbou státní moci. Z tohoto důvodu má zásadní důležitost právě regulování a ohraničení státní moci mocí práva. Na těchto myšlenkových základech je postavena i **teorie právního státu** (stát, kde má právo naprostou prioritu a státní moc donucení a násilí jsou možné jen tehdy, jestliže jsou upraveny právem, jehož rámec nepřekračují).

Účelem moci je chránit právní řád a zabezpečovat při tom co možno vývoj svobody jednotlivce. Ideálem moci je moc, která udržuje v rovnováze pořádek a svobodu jednotlivce.

Dynamika a stabilita práva

Právo je přímo ze své podstaty dynamický systém, který se vyvíjí spolu se společnostmi. Zároveň však společnost vyžaduje stabilitu práva.

Požadavek stability zákonodárství neznamena požadavek neměnnosti zákonodárství, ale požadavek, aby právo nebylo měněno nahodile, subjektivisticky, ale až tehdy, vyžaduje-li to nezbytná, vědecky zjištěná objektivní společenská potřeba.

Kontinuita a diskontinuita práva

Právo je svým bytím vázáno na stát. Zanikne-li identita státu a nastoupí-li po něm a na jeho místo stát nástupnický, eventuelně jestliže je část státu odloučena, nastupuje ke slovu složitá otázka sukcese. Součástí problému sukcese státu je i otázka **kontinuity** a **diskontinuity** práva. V nedávné historii s výjimkou změn, které nastolila VŘSR, převládá uplatnění principu kontinuity práva. U nás došlo k formálnímu převzetí práva (recepti) dvakrát: zákonem č. 11/1918 Sb. (tzv. recepční norma) a ústavním zákonem č. 4/1993 Sb.

Efektivnost práva

Právo působí ve společnosti jako regulátor, a to jednak preventivně a jednak prostřednictvím právních sankcí za porušení práva.

Právní norma je **efektivní**, jestliže - velmi zjednodušeně řečeno - svého účelu dosahuje, a v té míře, ve které ho dosahuje.

Kvalifikace a zjišťování efektivnosti v praxi probíhá velmi složitě, mimo jiné faktory i proto, že právo není jediným regulátorem společenských vztahů a je těžké odlišit jeho podíl od podílu jiných regulačních systémů na pozorovaném stavu.

Efektivnost práva ve společnosti má své meze, k dosažení některých cílů se právo vůbec nehodí. Ve výjimečných vypjatých společenských situacích (např. v době války,

revoluce) se stává, že právo přestává působit úplně a takto vzniklá anomální společenská situace si sama vytváří vlastní normy společenského chování, které pak dočasně právo nahrazují.

Seznam použité literatury:

- **Janků, M. a kolektiv:** Základy práva pro posluchače neprávnických fakult, C. H. Beck, Praha, 2004
- **Harvánek, J. a kol.:** Základy právní teorie, Masarykova univerzita v Brně, 1996
- **Knapp, V.:** Teorie práva, C. H. Beck, Praha, 1995
- **Havelková, B.** Feministická kritika práva, přednáška podzimní semestr 2005, FHS Praha, Gender a právo
- **MacKinnon, C.,** Equality v. Difference (Rovnost nebo rozdílnost) in Smart, C.: The Power of Law (Moc práva)
- **Fredman, S.,** Women and the Law (Ženy a právo), Clarendon Press, Oxford 1997

Právní aspekty ochrany základních práv a svobod

Tématické okruhy: *Pojem a geneze základních práv a svobod. Charakteristika základních práv a svobod. Kategorizace základních práv a svobod. Zajištění ochrany základních práv a svobod v mezinárodním měřítku. Vnitrostátní úprava základních práv a svobod. Prostředky ochrany základních práv a svobod v ČR. Ženská práva jsou lidská práva.*

Pojem a geneze základních práv a svobod

Zakotvení základních práv a svobod patří mezi jeden ze znaků demokratického státu. Základní lidská práva jsou střešním pojmem zahrnujícím dílčí okruhy vztahů mezi jednotlivci a státem. Terminologie ústav a mezinárodních úmluv v tomto směru není jednotná. Např. se používají pojmy „lidská práva“ (Všeobecná deklarace lidských práv OSN z 1948), „lidská práva a základní svobody“ (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod tzv. Evropská konvence z roku 1950), „hospodářská, sociální a kulturní práva“ (Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech z roku 1966) atd. Nejširší užívaný pojem „základní práva a svobody“ v sobě obsahuje všechny výše uvedené pojmy.

Charakteristika základních práv a svobod

Základní práva a svobody se vyznačují následujícími znaky:

a/ jsou ústavně zaručena.

Tento znak sebou nese ten důsledek, že jimi bude vázána nejen výkonná moc a soudnictví, které jsou vázány ústavou, ale i moc zákonodárná. Pod ústavním zakotvením je třeba chápat zakotvení nejen v ústavě či ústavním zákoně, nýbrž i v jiném právním aktu s vyšší právní silou než obyčejný zákon eventuelně s mocí obyčejný zákon derogovat. Přístupy k úpravě základních práv a svobod se v jednotlivých státech odlišují zejména podle toho, jestli tyto zastávají přirozenoprávní či pozitivistické pojetí základních práv a svobod.

b/ vznikají na základě ústavy nebo mezinárodní smlouvy a nelze s nimi právními úkony disponovat.

Základní práva a svobody nevznikají z konkrétního právního vztahu na základě právního aktu či právního úkonu jako v odvětvích soukromého práva. Jsou proto trvalé v závislosti na pobytu na území nebo státním občanství a mají stejný rozsah pro všechny své subjekty. Není možné je nějakou smlouvou stanovit odlišně. Není možné se jich bez dalšího vzdát, přijít o ně jejich používáním atd. Označujeme je proto jako nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná.

c/ mají povahu veřejného subjektivního práva,

neboť vymezují vztahy mezi jednotlivcem a státem (veřejnou mocí) navzájem. Stát je vždy adresátem těchto práv a jednotlivec je vždy jejich nositelem (může jít přitom i o právnickou osobu).

Jiným slovy řečeno základní práva a svobody chrání jedince před zásahem orgánu veřejné moci.

d/ mají zvláštní obsah,

který spočívá v zajištění autonomních prostorů jedince před zásahy veřejné moci, v možnosti jednotlivce účastnit se na správě veřejných záležitostí a v nárocích jednotlivce podílet se na plnění ze strany státu.

e/ mají zvláštní funkce.

Mezi jejich hlavní funkce náleží omezení státní moci, která může být uplatňována jen v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví. Dále je to funkce nároku na příspěvek ze strany státu, zajištění účasti jednotlivce na správě veřejných záležitostí a vytvoření záruk vlastní realizace.

f/ jsou vymahatelná vůči státu prostřednictvím nezávislé soudní moci.

g/ mají vlastnost objektivní ústavní hodnoty,

která značí, že stát je jimi ve všech aspektech své činnosti vázán.

h/ zaručují existenci určitých institucí a institutů,

jejichž prostřednictvím ústavodárce institucionalizuje uskutečňování základních práv a svobod (např. zakotvení instituce politických stran při uplatňování práva sdružovacího).

Prostředky ochrany základních práv a svobod v ČR

Mezi prostředky ochrany základních práv a svobod v ČR patří zejména:

a/ právní prostředky ochrany základních práv a svobod.

Jak už bylo řečeno výše, mezi základní znaky základních práv a svobod patří jejich vymahatelnost soudní cestou (čl. 4 Ústavy ČR). Mimo to vytváří český právní řád i další možnosti, kterými lze prosazovat nároky ze základních práv a svobod plynoucí. Ty lze odvodit již přímo ze samotných práv zakotvených zejména v hlavě páté Listiny základních práv a svobod, ale patří sem i další práva a svobody jako např. právo petiční, shromažďovací a sdružovací atd.

Je třeba mít na paměti, že v právním státě musí být základním prostředkem ochrany základních práv a svobod vždy právní cesta tzn. postup stanovený právními předpisy upravujícími řízení před k tomu speciálně určenými státními orgány.

b/ ochrana poskytovaná Ústavním soudem ČR,

který krom rozhodování o ústavnosti zákonů a jiných právních předpisů z důvodů jejich rozporů s ústavními či smluvními ustanoveními o základních právech a svobodách, rozhoduje zejména o ústavních stížnostech proti pravomocnému rozhodnutí nebo jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod (čl. 87 odst. 1 písm. d/ Ústavy ČR).

c/ ochrana poskytovaná prostřednictvím soustavy soudů ČR,

kterou tvoří Nejvyšší soud, Nejvyšší správní soud, vrchní, krajské a okresní soudy. Rozhodování soudů v rámci jejich civilněprávní, trestněprávní a správněprávní pravomoci představuje pravděpodobně nejčastější prostředek ochrany základních práv a svobod.

d/ ochrana poskytovaná prostřednictvím jiných orgánů ochrany práva,

kam patří především institut veřejného ochránce práv. Veřejný ochránce práv působí k ochraně osob před jednáním úřadů a dalších institucí, pokud je v rozporu s právem, neodpovídá principům demokratického právního státu a dobré správy, jakož i před jejich nečinností, a tím přispívá k ochraně základních práv a svobod. Jeho působnost se vztahuje na ministerstva a jiné správní úřady s působností pro celé území státu, správní úřady jim podléhající, Českou národní banku, pokud působí jako správní úřad, Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, okresní úřady a města při výkonu působnosti okresního úřadu, obce při výkonu státní správy, a dále i na Policii České republiky, Armádu České republiky, Hradní stráž, Vězeňskou službu České republiky, dále na zařízení, v nichž se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranná nebo ústavní výchova, ochranné léčení, jakož i na veřejné zdravotní pojišťovny. Jeho působnost se však nevztahuje na Parlament, prezidenta republiky a vládu, na Nejvyšší kontrolní úřad, na zpravodajské služby České republiky, na orgány činné v trestním řízení, státní zastupitelství a na soudy, s výjimkou orgánů státní správy soudů. Veřejný ochránce práv dále působí na poli práva na rovné zacházení a ochrany před diskriminací. Jeho činnost v této oblasti se neomezuje pouze na výše uvedené úřady, ale vztahuje se na všechny subjekty, které se mohou dopustit diskriminace (zaměstnavatelé, poskytovatelé zboží a služeb).

e/ ochrana poskytovaná prostřednictvím kontrolních orgánů a dohledu nad činností ozbrojených sil a ozbrojených sborů z hlediska práv a svobod občanů.

Ozbrojené síly, ozbrojené bezpečnostní sbory, bezpečnostní informační služba, vojenské zpravodajství atd. jsou instituce zřizované státem za účelem ochrany bezpečnosti a pořádku. Proti zneužití jejich činnosti, jež může zasahovat do sféry porušování základních práv a svobod zřizuje stát speciální kontrolní orgány a dohled.

f/ mezinárodní ochrana základních práv a svobod,

kteří se pochopitelně mohou občané/občanky ČR dovolávat.

Ženská práva jsou lidská práva

Mezinárodní závazky využitelné k ochraně práv žen - výběr

Obecné úmluvy garantující lidská práva:

- Všeobecná deklarace lidských práv, 1948, usnesení DE01/48
- Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, 1966 (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb.)

- Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, 1966 (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb.)
- Opční protokol k Mezinárodnímu Paktu o občanských a politických právech, 1966 (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 169/1991 Sb.)
- **Úmluva na ochranu lidských práv a základních svobod tzv. Evropská úmluva, 1950** (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.)
- 11. dodatkový protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod, 1994 (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 243/1998 Sb.)

Speciální mnohostranné úmluvy dotýkající se problematiky ochrany práv žen:

- **Úmluva o odstranění všech forem diskriminace žen – CEDAW, 1979** (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 62/1987 Sb.)
- Úmluva o právech dítěte, 1989 (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.)
- Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání, 1984 (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 143/1988 Sb.)¹

Při zkoumání tématu ochrany základních lidských práv ve světle aspektu gender je třeba uvědomit si, že ačkoli je formálně zaručen stejný standard lidských práv pro všechny, v praxi dochází vlivem kulturního relativismu k činění četných rozdílů.

Právní předpisy doporučené k nastudování:

- ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava ČR, v aktuálním znění
- usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších změn a doplňků
- Úmluva o odstranění všech forem diskriminace žen – CEDAW, 1979 (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 62/1987 Sb.)
- Úmluva na ochranu lidských práv a základních svobod tzv. Evropská úmluva, 1950 (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.)

---

¹ Podrobnější seznam mezinárodních závazků využitelných pro ochranu práv žen lze nalézt např. na www.feminismus.cz/dokumenty_instituce.shtml

Seznam použité literatury:

- **Janků, M. a kolektiv:** Základy práva pro posluchače neprávnických fakult, C. H. Beck, Praha, 2004
- **Potočný, M.:** Mezinárodní právo veřejné, Zvláštní část, C.H.Beck, Praha, 1996
- **Filip, J., Svatoň, J. a Zimek, J.:** Základy státovědy, Masarykova univerzita, Brno, 200

Rovnost mužů a žen v kontextu českého rodinného práva, právní aspekty umělého přerušení těhotenství

Tématické okruhy: *Manželství (vznik, zánik, vzájemná práva a povinnosti manželů, společné jmění manželů). Nesezdané a neregistrované soužití. Registrované partnerství. Právní aspekty vztahu rodičů a dětí z pohledu gender (rodičovská zodpovědnost, rozhodnutí o výchově a výživě nezletilých dětí). Právní aspekty přerušení těhotenství. Rodičovská dovolená.*

Ochrana rodiny a mládeže je na té nejbazálnější úrovni zakotvena zejména v těchto základních mezinárodních dokumentech a úmluvách:

- v Čl. 16 - Všeobecné deklarace lidských práv
- v Čl. 23 - Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (vyhl. č. 120/1976 Sb.)
- v Čl. 12 - Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (vyhl. č. 209/1992 Sb.)
- v Úmluvě o právech dítěte (vyhl.č. 141/1991 Sb.)
- v Mezinárodní úmluvě o odstranění všech forem diskriminace žen (vyhl.č. 62/1987 Sb.).
- Čl. 32 - Listiny základních práv a svobod - potom vymezuje, že rodičovství a rodina jsou v ČR pod ochranou zákona.

Manželství (vznik, zánik, vzájemná práva a povinnosti manželů, společné jmění manželů)

Jak už bylo uvedeno výše základní ustanovení o manželství a rodině jsou v českém právním řádu zakotvena v Listině základních práv a svobod. Klíčovým předpisem z oblasti rodinného práva je potom část druhá **zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů**, který od 1. ledna 2014 nahradil zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů. Občanský zákoník upravuje zejména otázky vzniku a zániku manželství; vzájemných práv a povinností mezi manžely, vztahy mezi rodiči a dětmi; problematiku náhradní rodinné péče a otázky výživného. Neupravuje však vztahy osob stejného pohlaví.

Rodinně-právní vztahy představují specifický typ společenských vztahů v rámci soukromého práva. Řada ustanovení v občanském zákoníku má charakter imperfektních tzn. nevynutitelných právních norem.

Legální definici pojmu manželství obsahuje § 655 občanského zákoníku, podle něhož je manželství „*trvalý svazek muže a ženy*“ vzniklý způsobem, který stanoví občanský zákoník, a jeho hlavním účelem je „*založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc*“.

Podle ustanovení § 687 odst. 1 občanského zákoníku mají manželé „**rovné povinnosti a rovná práva**“. Jsou si „*navzájem povinni úctou, jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svou důstojnost, podporovat se, udržovat rodinné společenství, vytvářet zdravé rodinné prostředí a společně pečovat o děti*“. I když toto ustanovení zní jako pouhá právní proklamace, může svého konkrétního významu nabýt např. v rámci rozhodování soudu o tom, komu bude nezletilé dítě svěřeno do péče pro dobu po rozvodu.

Podle ustanovení § 690 občanského zákoníku „*každý z manželů přispívá na potřeby života rodiny a potřeby rodinné domácnosti podle svých osobních a majetkových poměrů, schopností a možností tak, aby životní úroveň všech členů rodiny byla zásadně srovnatelná*“. Požadavek, aby manželé měli stejnou životní úroveň, je zdůvodněn jejich stejným postavením v manželství, v rodině a společnosti a vyplývá i z jejich stejných práv a povinností. Třebaže manželé opatřují potřeby rodiny podle svých schopností a možností, které nemusí být a zpravidla nejsou stejné, podílejí se stejnou měrou na hospodářském výsledku své činnosti a mají proto také *právo na stejnou životní úroveň*. Z tohoto práva se potom odvíjí i nárok na výživné mezi manžely tehdy, když je pravidlo práva na stejnou životní úroveň porušeno. Podle druhé věty ustanovení § 690 má poskytování majetkových plnění „*stejný význam jako osobní péče o rodinu a její členy*“.

O záležitostech rodiny se mají manželé dohodnout (§ 692 občanského zákoníku). Nedohodnou-li se, může na návrh jednoho soud nahradit svým rozhodnutím souhlas druhého manžela (§ 692 odst. 2 občanského zákoníku).

Vzájemná **vyživovací povinnost manželů** vzniká uzavřením manželství a měla by oběma zajišťovat „*zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň*“ (§ 697 občanského zákoníku). Pro trvání vyživovací povinnosti není rozhodující, zda manželé žijí společně či odděleně. Pokud jeden z manželů neplní vyživovací povinnost dobrovolně, soud na návrh druhého manžela výživné určí, přičemž se přihlíží k péči o společnou domácnost a k tomu, aby hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná. Rovněž po rozvodu má rozvedený manžel, který není „*schopen se sám živit, a tato jeho neschopnost má svůj původ v manželství nebo v souvislosti s ním, má vůči němu jeho bývalý manžel v přiměřeném rozsahu vyživovací povinnost, lze-li to po něm spravedlivě požadovat*“ (§ 760 občanského zákoníku). Právo na toto výživné zanikne, jestliže oprávněný manžel uzavře nové manželství nebo povinný manžel zemře. Rovněž poskytnutí jednorázové částky na základě písemné smlouvy způsobuje zánik tohoto práva.

V běžných záležitostech mají manželé *právo jeden druhého zastupovat*. Jednání jednoho manžela při obstarávání běžných záležitostí zavazuje oba manžele společně a nerozdílně. To mimo jiné znamená i to, že v jiných než běžných věcech nemá jeden z manželů právo bez vědomí druhého či dokonce proti jeho vůli vstupovat do závazků. Pakliže se např. stane, že jeden z manželů např. připraví rodinu bez vědomí druhého o celý majetek, předmětný závazek se s poukazem na ustanovení § 694 odst. 2 občanského zákoníku vztahuje výhradně na toho manžela, který jej uzavřel.

Ustanovení § 694 odst. 1 občanského zákoníku potom umožňuje i *vyločení automatického vzniku závazku oběma manželům na základě jednání jednoho z nich* výslovným upozorněním třetí straně, že druhý s právním jednáním nesouhlasí. Toto ustanovení přichází v uplatnění zejména tehdy, kdy jsou manželé již v rozvodovém řízení a jejich vztahy jsou tak většinou značně vyhrocené.

Komplex majetkových vztahů mezi manžely nese název „**společné jmění manželů**“. Ztělesňuje v sobě *princip v zásadě rovného postavení mezi manžely*. Společné jmění může mít zákonný režim, smluvený režim, nebo režim založený rozhodnutím soudu (§ 708 občanského zákoníku). Do zákonného rámce v souladu s ustanovením § 709 občanského zákoníku patří *majetek* nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství (s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, nabytého jedním z

manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věci, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věci, které nabyl jeden z manželů jako náhradu újmy na svých přirozených právech) a dále *závazky*, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství (s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich a závazků, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého). Pokud se stane jeden z manželů za trvání manželství společníkem obchodní společnosti nebo členem družstva, podíl v obchodní společnosti nebo družstvu je součástí společného jmění.

Podle ustanovení § 714 občanského zákoníku právně jednají manželé společně nebo jeden se souhlasem druhého. Jedná-li manžel bez souhlasu druhého v případě, v němž je souhlasu zapotřebí, může se druhý dovolat u soudu neplatnosti takového jednání. Majetek ve společném jmění manželů jde použít *k podnikání* jednoho z manželů, jen pokud k tomu druhý z manželů udělí *souhlas*. Tento souhlas je třeba udělit vždy při prvním použití majetku.

Snoubenci před uzavřením manželství i manželé po uzavření manželství si mohou ujednat manželský majetkový režim odlišný od zákonného režimu (§ 716 a násl. občanského zákoníku). V případě snoubenců se jedná o tzv. předmanželskou smlouvu. Smlouva musí mít formu veřejné listiny (notářského zápisu). Smluvený režim může spočívat v režimu oddělených jmění nebo v režimu vyhrazujícím „*vznik společného jmění manželů ke dni zániku manželství*“. Smlouva může dále obsahovat jakékoliv ujednání týkající se jakékoliv věci. Ve smlouvě se lze rovněž dohodnout na uspořádání majetkových poměrů pro případ zániku manželství. Vůči jiné osobě se mohou manželé na obsah takových smluv odvolávat jen v případě, je-li jí znám.

Na návrh jednoho z manželů ze závažných důvodů může soud společné jmění manželů zrušit nebo zúžit (§ 724 občanského zákoníku). Posouzení závažných důvodů se vždy odvíjí od konkrétních okolností každého případu. Závažným důvodem, pro který soud může na návrh některého z manželů společné jmění manželů zúžit, může být i domácí násilí. Konkrétně se může jednat například o situaci, kdy domácí násilník zabavuje veškeré finanční prostředky rodiny pro svoji potřebu, rozprodává její movitý majetek a tyto výnosy používá k hraní na automatech apod.

Na návrh jednoho z manželů soud zúží společné jmění manželů až na věci tvořící obvyklé vybavení domácnosti v případě, že jeden z manželů získal oprávnění k podnikatelské činnosti nebo se stal neomezeně ručícím společníkem v obchodní společnosti.

Společné jmění manželů zaniká nejčastěji zánikem manželství. Nezaniká opuštěním společné domácnosti. Nedohodnou-li se manželé jinak, základní zásadou pro vypořádání

společného jmění manželů je *princip stejné velikosti podílů*, (§ 742 občanského zákoníku), ovšem v konkrétním případě je brán zřetel i na další zásady. Významným hlediskem, k němuž soud přihlédne při vypořádání společného jmění manželů, jsou *potřeby nezaopatřených dětí* (tzn. který z manželů má po zániku společného jmění manželů nezletilé děti ve své výchově). Dalšími kritérii, k nimž se při vypořádání společného jmění manželů přihlíží, jsou *péče o rodinu* a zásluhy o nabytí a udržení společných věcí. V rámci tohoto jsou nepochybně zahrnuty i takové okolnosti, jako alkoholismus či agresivní chování jednoho z manželů vůči členům společné domácnosti.

Vypořádání společného jmění manželů je možné třemi způsoby:

- dohodou o vypořádání společného jmění manželů, pro niž je stanovena povinně písemná forma,
- nedojde-li k vypořádání dohodou, provede jej na návrh některého z manželů soud,
- nebo nedojde-li do tří let od zúžení, zrušení nebo zániku společného jmění k jeho vypořádání, uplatní se fikce vypořádání. Movité věci jsou ve vlastnictví toho, který je užívá, ostatní movité věci a nemovité věci jsou v podílovém spoluvlastnictví, podíly jsou stejné. Ostatní majetková práva, pohledávky a dluhy náleží společně oběma, jejich podíly jsou stejné.

Občanský zákoník počítá s tím, že manželé spolu bydlí tam, kde mají rodinnou domácnost. Manželé se mohou dohodnout, že budou trvale bydlet odděleně. V případě domácího násilí může soud omezit nebo vyloučit na určenou dobu právo násilníka v domě nebo bytě bydlet (§ 751 občanského zákoníku).

Manželství zaniká právně dvěma způsoby - **smrtí či prohlášením jednoho z manželů za mrtvého**, nebo jeho **soudním rozvodem**.

Pakliže se jsou manželé schopni na vypořádání svých záležitostí dohodnout, přichází v úvahu:

- **tzv. nesporný rozvod bez zjišťování příčin rozvratu** (§ 757 občanského zákoníku) - přičemž podmínkou pro takový rozvod je, že manželství trvalo alespoň jeden rok za současného naplnění podmínky nežití spolu min. po dobu 6 měsíců a manželé předloží pravomocné rozhodnutí soudu o schválení dohody o úpravě poměrů nezletilých dětí pro dobu po rozvodu a písemné smlouvy o vypořádání vzájemných majetkových vztahů, o právu a povinnosti společného bydlení, příp. o úpravě vyživovací povinnosti mezi sebou navzájem.

Jinak přichází do úvahy:

- **tzv. rozvod sporný se zjišťováním příčin rozvratu** (§ 755 odst. 1 občanského zákoníku) - soud rozvede manželství na návrh jednoho z manželů tehdy, jestliže je toto manželství hluboce a trvale rozvráceno a nelze již očekávat obnovení manželského soužití.
- eventuálně **tzv. rozvod ztížený** (ustanovení § 755 odst. 2) – přicházející do úvahy za situace, kdy druhý manžel s rozvodem nesouhlasí a prokáže, že on sám se převážně na rozvratu manželství nepodílel, a že by mu byla rozvodem způsobena zvláště závažná újma. V takovém případě, pokud mimořádné okolnosti svědčí ve prospěch zachování manželství, soud návrhu na rozvod druhého manžela nevyhoví. Jestliže však manželé spolu nežijí po dobu delší než tři roky, soud manželství za současného naplnění předpokladu, že je manželství tak hluboce a trvale rozvráceno, že nelze očekávat obnovení manželského soužití a není-li to v rozporu se zájmem nezletilých dětí daným zvláštními důvody, rozvede.

Manžel, který přijal příjmení druhého manžela, může do šesti měsíců po právní moci rozhodnutí o rozvodu oznámit matričnímu úřadu, že *přijímá zpět své dřívější příjmení*, popřípadě že upouští od užívání společného příjmení vedle příjmení dřívějšího (§ 759 občanského zákoníku).

Nesezdané a neregistrované soužití dvou osob

Soužití osob spojených intimním vztahem bez uzavření manželství či bez registrace² komplexně v českém právu není upraveno a nevzniká mezi nimi ani žádné majetkové společenství podobné institutu společného jmění manželů. I když spolu tedy nesezdaný a neregistrovaný pár žije ve faktickém dlouhodobém svazku, nabývají jeho členové/členky majetek v zásadě každý do svého výlučného vlastnictví a s tímto předmětem svého individuálního vlastnictví mohou samozřejmě i samostatně disponovat. Nesezdaní a neregistrovaní partneři/partnerky se mohou stát podílovými spoluvlastníky určité věci, kdy jejich podíl následně vyjadřuje míru, jakou se podílejí na právech a povinnostech ke společné věci.

Vyživovací povinnost mezi nesezdanými a neregistrovanými partnery/partnerkami není regulována právní úpravou.

---

² Viz níže

Občanský zákoník neupravuje ani vzájemné dědické nároky nesezdaných a neregistrovaných partnerů/partnerek.

Soužití nesezdaného a neregistrovaného páru většinou naplňuje toliko znaky stanovené pro definici **společné domácnosti**, kterou tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Výrazem společného žití podle tohoto ustanovení se rozumí převážně bydlení v tomtéž bytě, které je trvalé. Znakem společné domácnosti přitom není, přihlášení se na adresu tohoto bytu podle předpisů o evidenci obyvatelstva.

Partneři/partnerky v nesezdaném a neregistrovaném svazku jsou dále mezi sebou většinou **ve vztahu osoby blízké** (§ 22 občanského zákoníku). Zákon v tomto ustanovení stanovil dvě kategorie osob blízkých jednak ty, které se stávají blízkými osobami již na základě příbuzenského nebo manželského poměru bez dalšího (příbuzní v řadě přímé, sourozenci, manžel); a dále ty, které se blízkými osobami stávají až na základě určitých fakticky existujících vzájemných vazeb, přičemž zda u těchto osob půjde o vztah mezi osobami blízkými se posuzuje vždy s charakterem na individuální okolnosti daného případu. Domnívám se, že pod kategorií osob blízkých (a konečně i pod kategorií osob žijících ve společné domácnosti) lze zahrnout i osoby stejného pohlaví navzájem spojené partnerským vztahem, neboť vzájemné emoční zaujetí mezi nimi je natolik silné, že by újmu způsobenou jedné z těchto osob pocítovala druhá jako újmu vlastní. Na druhé straně je podle mého názoru sporné za osobu blízkou považovat např. týranou družku tyranského druha ukrytou před agresorem někde v bezpečí azylového domu, přející si jedině, aby tento agresor z jejího života zmizel.

Registrované partnerství

Zákonem č. 115/2006 Sb., v aktuálním znění byla do českého právního řádu nově vložena možnost osobám stejného pohlaví uzavřít partnerství tzn. trvalé společenství dvou osob stejného pohlaví vzniklé registrací. Tento zákon upravuje vznik, zánik a neplatnost registrovaného partnerství a vzájemná práva a povinnosti registrovaných osob. Stejně jako manželé mají i registrované osoby vůči sobě mimo jiné: vzájemnou vyživovací povinnost, možnost dědit po sobě v první dědické skupině, možnost odepřít výpověď, možnost přechodu nájmu bytu po smrti registrovaného partnera/partnerky, právo zastupovat se v běžných záležitostech, nárok na svěřeni dítěte do pěstounské péče (v předmětném zákoně není toto zakázáno), nárok na svěřeni dítěte do výchovy (v předmětném zákoně není toto zakázáno). Na

rozdíl od manželů však nemají registrovaní partneři/partnerky nárok mimo jiné na vdovský důchod, adopci, přechod práv ze stavebního spoření, společné jmění, společné příjmení, společný nájem bytu.

Právní aspekty vztahu rodičů a dětí z pohledu gender (rodičovská odpovědnost, rozhodnutí o výchově a výživě nezletilého dítěte).

Základ právní úpravy vztahů mezi rodiči a nezletilými dětmi představuje **institut rodičovské odpovědnosti** (dříve rodičovská zodpovědnost), která vzniká narozením dítěte a zaniká nabytím plné svéprávnosti.

V souladu s ustanovením § 858 občanského zákoníku rodičovská odpovědnost *zahrnuje povinnosti a práva rodičů, která spočívají v péči o dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, v ochraně dítěte, v udržování osobního styku s dítětem, v zajišťování jeho výchovy a vzdělání, v určení místa jeho bydliště, v jeho zastupování a spravování jeho jmění.*

Rodičovská odpovědnost *náleží ze zákona oběma rodičům* a ti ji vykonávají ve vzájemné shodě. Oba rodiče jsou povinni při výkonu těchto práv důsledně chránit zájmy dítěte a mohou užít přiměřených výchovných opatření ovšem tak, aby nebyla a dotčena důstojnost dítěte a jakkoli ohroženo jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj. V praxi bývá rodičovské odpovědnosti často zneužíváno jedním rodičem proti druhému. Obecně by se dalo shrnout, že k tomuto zneužívání inklinují domácí násilníci muži proti svým partnerkám a dále jsou obecně vlivem kulturních stereotypů ve společnosti při uplatňování rodičovské odpovědnosti zvýhodňovány matky oproti otcům.

Na výchově dítěte se podílí i manžel, který není rodičem dítěte, za předpokladu, že s ním žije ve společné domácnosti.

Pokud *dochází k porušování či zanedbávání povinností vyplývajících z institutu rodičovské odpovědnosti* nebo ke zneužívání těchto práv, *může soud* (neučiní-li tak orgán sociálně-právní ochrany) do této rodičovské odpovědnosti *zasáhnout*. Rodičovskou odpovědnost je možné omezit, nebo je možné rodiče rodičovské odpovědnosti zbavit. Brání-li rodiči ve výkonu jeho rodičovské odpovědnosti závažná okolnost, může soud rozhodnout o pozastavení rodičovské odpovědnosti.

K faktickému omezení rodičovské odpovědnosti však dochází také např. zákazem styku s dítětem, nařízením ústavní výchovy, umístěním do pěstounské péče nebo výchovy jiného občana.

Ustanovení § 871 upravuje *zbavení rodičovské odpovědnosti*. Soud zbaví rodiče jeho rodičovské zodpovědnosti, zneužívá-li ji nebo její výkon nebo ji závažným způsobem zanedbává. Musí se však jednat o tak značný stupeň ohrožení dítěte, že zbavení rodičovské zodpovědnosti je jediným účinným prostředkem ochrany dítěte a ochrana práv dítěte převažuje v tuto chvíli nad základními právy rodičů, a to i ve smyslu lidských práv. Soud může dále zbavit rodiče rodičovské odpovědnosti v případě, že spáchá proti svému dítěti úmyslný trestný čin, nebo použil dítě ke spáchání trestného činu.

Podle ustanovení § 906 občanského zákoníku upraví soud ještě před rozhodnutím, kterým se rozvádí manželství rodičů nezletilého dítěte, jejich **práva a povinnosti k dítěti pro dobu po rozvodu**, zejména určí, **komu bude dítě svěřeno do péče a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu**.

Pokud jsou oba rodiče způsobilí vychovávat dítě, mají-li o jeho výchovu zájem, je-li to v zájmu dítěte a lépe tak budou zajištěny jeho potřeby, může soud svěřit dítě *do společné případně střídavé péče* (§ 907 občanského zákoníku).

Při rozhodování o svěřením dítěte do péče rodičů soud sleduje především *zájem dítěte* s ohledem na jeho osobnost, vlohy, schopnosti a vývojové možnosti se zřetelem na životní poměry rodičů.

Při rozhodování o svěřením dítěte do péče některého z rodičů bere soud v úvahu i *právo dítěte vyjádřit vlastní názor* (ustanovení § 867 občanského zákoníku). Dítě, které je schopno s ohledem na stupeň svého duševního a sociálního vývoje vytvořit si vlastní názor a posoudit dosah opatření jeho se týkajících, má právo svobodně se vyjadřovat ke všem rozhodnutím rodičů týkajících se podstatných záležitostí jeho osoby. Má rovněž právo být slyšeno v každém řízení, v němž se o takých záležitostech rozhoduje.

Soud dbá, aby bylo respektováno *právo dítěte na péči obou rodičů a udržování pravidelného osobního styku s nimi a právo druhého rodiče na pravidelnou informaci o dítěti*. Soud bere ohled na osobnost dítěte, na citovou orientaci a zázemí dítěte, na výchovné schopnosti každého z rodičů, na stávající a očekávanou stálost výchovného prostředí, v němž má dítě napříště žít a na citové vazby k dalším příbuzným. Soud vezme v úvahu, který z rodičů dosud o dítě řádně pečoval a řádně dbal o jeho citovou, rozumovou a mravní výchovu, jakož i to, u kterého z rodičů má dítě lepší předpoklady zdravého a úspěšného vývoje.

I když je dítě svěřeno do péče jen jednomu z rodičů, má jeho druhý rodič *právo na styk* s takovým dítětem. Dohoda o styku rodičů s nezletilým dítětem schválení soudu nepotřebuje. V souladu s ustanovením § 891 občanského zákoníku, nedohodnou-li se rodiče

soud styk rodičů s nezletilým dítětem upraví, vyžaduje-li to zájem na jeho výchově a poměry v rodině.

Ustanovení § 891 odst. 2 občanského zákoníku dává *možnost*, je-li to nutné v zájmu dítěte, *styk s dítětem omezit či zakázat*. Soud může upravit rovněž styk dítěte s prarodiči a sourozenci. V praxi však k omezení (a už vůbec ne k zákazu) styku rodiče s nezletilým dítětem takřka nedochází.

Nežijí-li rodiče spolu, je třeba v rámci rozhodnutí o svěřeni dítěte do péče jednomu z rodičů vždy upravit **rozsah vyživovací povinnosti druhého rodiče**.

Rodiče jsou povinni plnit vůči dětem vyživovací povinnost do té doby, dokud nejsou schopny samy se žít. Životní úroveň dítěte má být zásadně shodná s životní úrovní rodičů (§ 915 občanského zákoníku). Soud může při změně poměrů změnit dohody a soudní rozhodnutí o výživném pro nezletilé dítě. Dojde-li k zrušení nebo snížení tohoto výživného za minulou dobu, spotřebované výživné se nevrací. V případě, že se nejedná o výživné pro nezletilé děti, může dojít ke změně nebo zrušení pouze na návrh.

Rodič, který nemá příjem ze závislé činnosti je soudu povinen prokázat své příjmy a pokud tak neučiní, platí nevyvratitelná právní domněnka, že průměrný měsíční příjem tohoto rodiče činí 25násobek životního minima. Je třeba zdůraznit, že zbavení či omezení rodičovské odpovědnosti nemá vliv na trvání vyživovací povinnosti k dítěti.

K specifickým problémům týkajícím se faktické nerovnosti mužů a žen v kontextu rodinně právních vztahů patří v praxi absentující efektivní ochrana obětí domácího násilí a s tím spojený i zdánlivě nesouvztažný okruh problémů jako je např. ekonomická nedostatečnost žen³ nebo zneužívání institutu rodičovské odpovědnosti agresorem proti oběti domácího násilí; dále faktické upřednostňování žen v rozhodování o svěřeni nezletilých dětí do péče, které vychází z faktické nerovnosti v rozdělení práv a povinností spojených s péčí o dítě.

Ve společnosti stále panuje zakořeněný stereotypní předpoklad, že je to žena, kdo se věnuje péči o děti, kdo s nimi zůstává doma po dobu rodičovské dovolené, nemoci, a kdo nemá dostatek času pro věnování se profesi. Tento vžitý stereotyp nese pro ženy negativní důsledek v pracovněprávních vztazích.

---

³ Jedná se zejména o kategorii žen s nezletilými dětmi, jejichž otec neplní vyživovací povinnost, ženy na rodičovské dovolené, nezaměstnané nebo i ženy žijící v manželství, v němž však jejich manžel neplní vůči nim vyživovací povinnost. Žádnou výjimkou nejsou ani vztahy, kde otec rodiny (gambler, alkoholik či patologický lakomec) zabavuje téměř veškeré rodinné finance na uspokojování výhradně vlastních potřeb. V současné době pro mne již není nikterak překvapující, setkám-li se ve své praxi s ženou na rodičovské dovolené (obětí domácího násilí), která např. po dobu půl roku přijímá z potravin pouze mléko a pečivo, protože na jiné potraviny jí potom, co nakrmí děti, nezůstanou žádné finanční prostředky, příjem jejího partnera (otce jejich dětí), s nímž sdílí společnou domácnost, přitom dosahuje výše 25.000,-Kč čistého.

Naproti tomu muži jsou diskriminováni v možnosti péče o dítě, neboť se předpokládá, že o dítě pečovat nebudou, a že na nich leží starost o finanční zabezpečení rodiny. Muž, který čerpá rodičovskou dovolenou je určitou částí společnosti stále ještě hodnocen s despektem, přičemž výjimkou nemusí být ani zaměstnavatelé/zaměstnavatelky těchto mužů.

Neustále přetrvávají rovněž faktické rozdíly v platech mužů a žen, což mimo jiné vede i k tomu důsledku, že se žena stává na muži finančně závislou, což může nést negativní odraz v dalších oblastech souvisejících s rozdělením moci v rodině.

Právní aspekty přerušování těhotenství.

ČR uznává právo ženy na volbu týkající se umělého ukončení těhotenství limitovanou stářím plodu.

Právní úprava umělého přerušování těhotenství je obsažena v zákoně č. 66/1986 Sb., o umělém přerušování těhotenství, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „zákon č. 66/1986 Sb.“).

Ženě se uměle přeruší těhotenství, jestliže o to písemně požádá, nepřesahuje-li těhotenství dvanáct týdnů a nebrání-li tomu její zdravotní důvody.

Ženě lze dále uměle přerušit těhotenství ze zdravotních důvodů s jejím souhlasem nebo z jejího podnětu, jestliže je ohrožen její život nebo zdraví nebo zdravý vývoj plodu nebo jestliže jde o geneticky vadný vývoj plodu.

Je-li žena mladší 16 let, musí mít k přerušování těhotenství souhlas zákonného zástupce, je-li žena starší 16 let, ale mladší než 18, bude přerušování jejího těhotenství ohlášeno jejímu zákonnému zástupci.

K provedení zákona č. 66/1986 Sb. byla ministerstvem zdravotnictví vydána vyhláška č. 75/1986 Sb. zásadně novelizovaná vyhláškou č. 467/1992 Sb., která konkretizuje především zdravotní důvody, pro které nelze na žádost ženy uměle přerušit těhotenství; seznam nemocí, syndromů a stavů, které jsou zdravotními důvody pro umělé přerušování těhotenství s tím, že po uplynutí dvanácti týdnů délky těhotenství, lze toto uměle přerušit, jen je-li ohrožen život ženy nebo je prokázáno těžké poškození plodu nebo že plod je neschopen života. Svědčí-li pro umělé přerušování těhotenství genetické důvody, lze je uměle přerušit nejpozději do dosažení 24 týdnů těhotenství. Jestliže k umělému přerušování těhotenství dalo podnět zdravotnické zařízení a žena k němu odmítá dát souhlas, učiní o tom žena, která odmítá umělé přerušování těhotenství, písemné prohlášení (revers). Umělé přerušování těhotenství lze na území ČR provést i cizinkám, ovšem jen za předpokladu, že zde nesetrvávají na přechodný pobyt s tím, že předmětná vyhláška vymezuje, že pro účely tohoto právního předpisu se za přechodný pobyt nepovažuje

např. pobyt na území ČR z důvodů studia. Umělé přerušení těhotenství je pro ženy zpoplatněno.

Jiné, než zákonem vymezené umělé přerušení těhotenství, je podle českého právního řádu trestné pro osobu, která těhotné ženě k takovému způsobu umělého přerušení těhotenství pomáhá nebo ji svede k tomu, aby své těhotenství sama uměle nedovoleným způsobem přerušila či jiného požádala nebo mu dovolila, aby jí nedovoleným způsobem těhotenství přerušil. Potrestán bude rovněž ten, kdo se souhlasem i bez souhlasu těhotné ženy, její těhotenství uměle jinak než zákonným způsobem přeruší. **Těhotná žena, která své těhotenství sama uměle přeruší nebo jiného o to požádá nebo mu to dovolí, není pro takový čin trestná**, a to ani podle ustanovení o naváděči a pomocníkovi (viz § 159 až 162 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších změn a doplňků).

Rodičovská dovolená

Jednou z možností, jak by se otec mohl podílet na péči o dítě, je institut tzv. „rodičovské dovolené“ (§ 195 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v aktuálním znění). Rodičovskou dovolenou je povinen poskytnout zaměstnavatel zaměstnankyni a zaměstnanci na jejich žádost k prohloubení péče o dítě. Rodičovská dovolená se poskytuje matce dítěte po skončení mateřské dovolené a otci od narození dítěte, a to v rozsahu, o jaký požádají, ne však déle než do doby, kdy dítě dosáhne věku tří let. V praxi toto ustanovení znamená, že rodičovskou dovolenou mohou čerpat buď otec, nebo matka a dokonce i oba zároveň. Rodičovský příspěvek však nenáleží otci po dobu, kdy matka pobírá peněžitou pomoc v mateřství (tzn. po dobu mateřské dovolené matky) a v případě obou rodičů na rodičovské dovolené může rodičovský příspěvek pobírat jen jeden z nich. Od 1. ledna 2004 platí, že si rodič na rodičovské dovolené může přivydělat k rodičovskému příspěvku libovolnou částku, a to za předpokladu, že zajistí trvalou péči o dítě (neplatí pro realizaci trvalé péče prostřednictvím jeslí a školek zřizovaných státem). Výše rodičovského příspěvku se v současné době odvíjí od délky jeho čerpání, kterou si rodič zvolí (dva, tři či čtyři roky čerpání předmětného příspěvku). Počet mužů na rodičovské dovolené je v ČR zatím minimální.

Seznam použité literatury:

- **Gregorová, Z. a Králíčková, Z.:** Nesezdané soužití v právním řádu České republiky, Právní rozhledy, 1998, číslo 5, str. 209-214

- **Možnost' vol'by - aspekty práv a zodpovednosti:** Aspekt, Bratislava, Aspekt, 2001
- **Radvanová, S. a Zuklínová, M.:** Kurs občanského práva. Inštituty rodinného práva, prvé vydání, Praha, C. H. Beck, 1999
- **Hrušáková M. a kol.:** Zákon o rodině, první vydání, Praha, C.H.Beck, 1998
- **Pokorný, M. - Holub, M. a Bičovský, J.:** Společné jmění manželů, první vydání, Praha, Linde Praha a.s., 2000
- **Voňková, J. - Huňková, M. - Vavroňová, M. a Prokopová, Z.:** Násilí v rodině a domácnosti z pohledu práva (domácí násilí), Texty jsou určeny pro účastnice a účastníky školení o možnostech prevence a sociálně-právní pomoci dospělým obětem a dětem, první vydání, Praha, proFem, 2002
- **Kol. autorek a autora:** abc feminismu, Brno, NESEHNUTÍ Brno, 2004
- **Kol. autorek:** Průvodce na cestě k rovnosti žen a mužů, Brno, NESEHNUTÍ Brno, 2004

**Rovnost mužů a žen v kontextu trestního práva, legislativní
uchopení problematiky domácího násilí v ČR**

Tématické okruhy: Kriminalita žen. Násilí páchané na ženách. Legislativní uchopení problematiky domácího násilí v ČR.

Násilí páchané na ženách

Jednotnost terminologie a přesné vymezení jevu „**násilí na ženách**“ neexistuje, a to ani na bázi mezinárodněprávních dokumentů, vnitrostátních zahraničních právních úprav a odborné literatury.⁴

Příčina existence této terminologické nejednotnosti a nejasnosti je odvislá od mnoha faktorů. Především je potřeba zahrnout do úvah na toto téma skutečnost, že násilí na ženách je integrální součástí téměř všech kultur, které se od sebe různým způsobem v mnoha svých sférách odlišují. Ve světle tohoto faktu zdá se snáze pochopitelné, že není možné vytvořit jednotnou univerzální definici, která by obsahovala a zohledňovala všechny diference

---

⁴ O problematice tvorby definice pojmu „*násilí na ženách*“ v širším slova smyslu a jejích jednotlivých aspektech a aplikačních úskalích pojednává podrobně Heise, L. L. - Pintaguy, J. a Germain, A.: Násilie páchané na ženách, Skrytá ujma na zdraví, Študijný materiál vypracovaný pre Svetovú banku, první vydání, Humenné, Pro Familia, Aspekt, 1998, str. 53 a násl.

všech konkrétních, kulturních a společenských kontextů. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že každá definice násilí na ženách vychází z odlišné představy o povaze tohoto problému, se potom promítá i do jeho vymezení a pojmenování.

Termín „násilí na ženách“ (violence against woman)⁵ v širším slova smyslu bývá někdy ztotožňován s termínem „rodově podmíněné násilí“ (gendered based violence)⁶.

Společným jednotícím znakem všech definic je zejména to, že považují výše uvedené druhy násilí za *poměrně zvláštní, samostatný a složitý fenomén, jehož mimořádnost vyplývá nikoli z existence násilí jako takového, ale zejména z povahy subjektu, vůči kterému je toto násilí směřováno* (oběťmi tohoto druhu násilí jsou v naprosté většině případů ženy) *a za jakých psychologických okolností se tak děje* (nerovnováha v mocenském rozložení sil mezi agresorem a jeho obětí atd.).

Podle čl. 1 Deklarace OSN o odstranění násilí na ženách z roku 1993 je za násilí páchané na ženách označován „jakýkoli rodově podmíněný násilný čin, který vede, anebo by mohl vést k fyzické, sexuální či psychické újmě, anebo ve zranění žen, včetně vyhrožování těmito činy, zastrasování anebo svévolnému omezování svobody, a to ve veřejném či soukromém životě“.

Mezi nejčastější formy násilí páchaného na ženách bývá označováno:

- **domácí násilí**
- **znásilnění**
- **obchod se ženami**
- **ženská obřízka**

Legislativní uchopení problematiky domácího násilí v ČR

Oběťmi domácího násilí jsou v majoritní většině případů ženy.⁷ Podle zahraničních pramenů se obětí domácího násilí stává každá pátá až desátá žena.⁸ Z posledního reprezentativního výzkumu prováděného na území ČR potom vyplynulo, že se obětí

---

⁵ Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW) - Úmluva o odstranění všech forem diskriminace žen (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 62/1987 Sb.)

⁶ Declaration on the Elimination of Violence against Women - Deklarace OSN o odstranění násilí na ženách z roku 1993

⁷ Většinou bývá uváděno číslo **90 %**, které **připadá na ženské oběti** v rámci všech případů domácího násilí – více např. Zpráva o stavu lidských práv Rady vlády pro lidská práva za rok 1999 In: www.vlada.cz

⁸ Více např. Piata žena, Aspekty násilí páchaného na ženách (Aspekt), první vydání, Bratislava, 2001, str. 50

domácího násilí ze strany svého partnera stalo někdy v průběhu svého života kolem 38 % českých žen. Zkušenost s fyzickou formou domácího násilí zmínilo až 25 % českých žen.⁹

Dne 1. ledna 2010 nabyl účinnosti nový trestní zákoník, jehož návrh se připravoval celých patnáct let. Nový trestní zákoník nahradil více než 40 let starý „totalitní“ trestní zákon a do českého právního řádu přinesl mnoho novinek, od systematických změn po zavedení zcela nových institutů. Z hlediska problematiky násilí na ženách přinesl především vymezení nové skutkové podstaty trestného činu **pronásledování**, zpřísnuje postih pro neplatiče výživného a zpřísnuje postihy pro pachatele sexuálně motivovaných trestných činů.

Právní předpisy doporučené k nastudování:

- Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW) - Úmluva o odstranění všech forem diskriminace žen (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 62/1987 Sb.)
- usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších změn a doplňků
- Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy R (85) 4 z 26. března 1985 o násilí v rodině
- zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, v aktuálním znění
- zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v aktuálním znění
- zákon č. 135/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti ochrany před domácím násilím

Seznam použité literatury:

- **Huňková, M. a Voňková, J.:** Limity českého práva při řešení následků domácího násilí In: Pikálková, S.: Mezinárodní výzkum násilí na ženách – Česká republika/2003: příspěvek k sociologickému zkoumání násilí v rodině, Praha, Sociologický ústav Akademie věd ČR, 2004, str. 139-147

---

⁹ Jedná se o součást **Mezinárodního výzkumu násilí na ženách** (International Violence Against Women Survey, jehož cílem je získání kvalitních a spolehlivých informací v problematice násilí na ženách ve více než 20 zemích světa. Koncepce projektu je společným dílem UNICRI (United Nations Interregional Crime and Justice Research Institute), HEUNI (European Institute for Crime Prevention and Control) a Statistics Canada. Projekt je koordinován prostřednictvím realizačního týmu (International Project Team), jehož členy jsou zástupci výše zmíněných tří organizací. Koordinátorka projektu pro ČR je Mgr. Simona Pikálková (kontakt: pikalkova@uiv.cz). Institucionálně jsou řešiteli grantu Filozofická fakulta UK a Sociologický ústav AV ČR.

- **Voňková, J. a Huňková, M.:** Domácí násilí z pohledu žen, první vydání, Praha, proFem, 2004
- **Heise, L. L. - Pintaguy, J. a Germain, A.:** Násilie páchané na ženách, Skrytá ujma na zdraví, Študijný materiál vypracovaný pre Svetovú banku, prvé vydanie, Humenné, Pro Familia, Aspekt, 1998
- **Voňková, J. - Huňková, M. - Vavroňová, M. a Prokopová, Z.:** Násilí v rodině a domácnosti z pohledu práva (domácí násilí), Texty jsou určeny pro účastnice a účastníky školení o možnostech prevence a sociálně-právní pomoci dospělým obětem a dětem, první vydání, Praha, proFem, 2002
- Piata žena, Aspekty násilia páchaného na ženách (Aspekt), první vydání, Bratislava, 2001
- **Kol. autorek:** Průvodce na cestě k rovnosti žen a mužů, Brno, NESEHNUTÍ Brno, 2004
- **Huňková, M. a Voňková, J.:** Domácí násilí z pohledu práva (Efektivnost právních norem ČR posuzovaná vzhledem k cíli ochrany společnosti před domácím násilím), Stráž pod Ralskem, Justiční akademie, 2004
- **Renzetti, C. M. a Curran, D. J.:** Ženy, muži a společnost, Praha, Nakladatelství Karolinum, 2003
- **Ochmanová Veronika:** Přehled teorií vysvětlujících kriminalitu žen In: Ženská delikvence jako sociální jev, 2004

Rovnost mužů a žen v rámci pracovněprávních vztahů v ČR

***Tématické okruhy:** Kontext s evropskou právní úpravou. Úvod do české právní úpravy. Rovná práva a příležitosti v rámci pracovněprávních vztahů. Pozitivní akce v oblasti rovnosti mužů a žen.*

Kontext s evropskou právní úpravou

Standardy EU týkající se rovného zacházení pro ženy a muže jsou součástí primární i sekundární legislativy EU, jsou zakotveny v **Amsterodamské smlouvě**¹⁰ a dále

¹⁰ Mimo jiné jde především o tato ustanovení: čl. 2 stanovuje rovnost mužů a žen jako jeden z hlavních úkolů Společenství; čl. 3 odst. 2 stanoví povinnost Společenství usilovat o odstranění nerovnosti a prosazování rovnosti mezi muži a ženami - toto ustanovení tedy fakticky zakotvuje povinnost členských států aplikovat

konkretizovány ve směrnících, které se následně staly **součástí právních řádů členských států**. Princip rovného zacházení je také obsažen v preambuli Charty základních sociálních práv pro pracovníky/pracující ES z roku 1989 a samozřejmě nesmí chybět ani v **Listině základních práv EU**, která tvoří součást dosud neschválené ústavy EU. V Listině základních práv EU je stanoven princip rovnosti a zákazu diskriminace z důvodu odlišnosti rasy, věku, pohlaví, sexuální orientace a z mnoha dalších důvodů jako např. geneticky daných vlastností. V Listině základních práv EU se rovněž konstatuje, že rovnost mužů a žen musí být zajištěna ve všech oborech včetně zaměstnání, výkonu pracovní činnosti, odměňování, a že uplatnění této zásady nebrání přijímat opatření zvýhodňující méně zastoupené pohlaví.

Za původní zdroj komunitárního a tím i unijního práva na rovné zacházení s muži a ženami v zaměstnání je však třeba považovat již **čl. 119 Smlouvy o založení EHS z roku 1957** (přijetím Amsterodamské smlouvy byl tento čl. přečíslován na čl. 141, dnes jde o čl. 157). Hlavním cílem tohoto ustanovení je zajišťovat a prosazovat princip rovné odměny za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty na území všech členských států. Vzhledem k čistě ekonomické povaze EHS, mělo zařazení článku 119 do Smlouvy o založení EHS v první řadě za cíl vypořádat se s ekonomickou konkurencí, jejíž výhoda se opírala o rozdíl ve mzdách vyplácených ženám a mužům. Avšak cíle Společenství se postupem doby stále více konkretizovaly a rozšiřovaly dále i na oblast sociálního rozvoje, především v podobě zlepšování životních a pracovních podmínek svých občanů. Významnou roli hrál ve vývoji řešení nejrůznějších sporných otázek týkajících se rovného zacházení s muži a ženami **Evropský soudní dvůr (dnes Soudní dvůr Evropské unie)**.

První příležitost zabývat se případem diskriminace žen měl ESD v rámci EHS v roce 1971. Tehdy se fyzická osoba, paní Defrenne, jako žalobkyně v civilním procesu dovolávala před belgickým soudem vůči svému zaměstnavateli práva na rovnou odměnu na základě článku 119 Smlouvy o založení EHS. Belgický soud v rámci projednávání tohoto případu požádal ESD, aby vydal rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 177 Smlouvy o založení EHS tzn. rozhodnutí o otázce, je-li článek 119 aplikovatelný přímo nebo, jestli zavazuje toliko členské státy. ESD stanovil, že článek 119 má přímou účinnost, tzn., že se ho může jednotlivec dovolávat před národními soudy. V oblasti soudcovského práva se následně obzvláště rozvinula oblast týkající se přímé a nepřímé diskriminace na základě pohlaví.

---

metodu gender mainstreaming ve všech činnostech v rámci Společenství.; čl. 13 zmocňuje Radu ES přijímat opatření k odstranění diskriminace; čl. 141 (původní článek 119) stanovuje princip rovné odměny pro muže a ženy za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty

Hlavní konkretizace politiky společenství (a konečně i EU) v oblasti rovnosti mužů a žen byla provedena prostřednictvím sekundární legislativy.

Mezi **základní sekundární předpisy** práva EU v oblasti rovného postavení mužů a žen patří především:

- Směrnice Rady z 10. února 1975 (75/117/EHS) o sblížení právních předpisů členských států týkajících se uplatnění zásady stejné odměny za práci pro muže a ženy
- Směrnice Rady z 9. února 1976 (76/207/EHS) o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a pracovní podmínky
- Směrnice Rady z 19. prosince 1978 (79/7/EHS) o postupném zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti sociálního zabezpečení
- Směrnice Rady z 24. července 1986 (86/378/EHS) o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v systémech sociálního zabezpečení pracovníků
- Směrnice Rady ze dne 20. prosince 1996 (96/97/ES), kterou se mění směrnice Rady z 24. července 1986 (86/378/EHS) o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v systémech sociálního zabezpečení pracovníků
- Směrnice Rady ze dne 10. prosince 1986 (86/613/EHS) o provádění zásady rovného zacházení pro muže a ženy v samostatně výdělečně činné včetně oblasti zemědělství, a o ochraně v mateřství
- Směrnice Rady ze dne 19. října 1992 (92/85/EHS) o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci těhotných pracovníků a pracovníků krátce po porodu nebo kojících pracovníků
- Směrnice Rady ze dne 30. června 1996 (96/34/ES), která se týká Rámcové dohody o rodičovské dovolené uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS
- Směrnice Rady ze dne 15. prosince 1997 (97/81/ES) o Rámcové dohodě o částečném pracovním úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS
- Směrnice Rady ze dne 15. prosince 1997 (97/80/ES) o důkazním břemenu v případech diskriminace na základě pohlaví
- Doporučení Rady ze dne 13. prosince 1984 (84/635/EHS) o podpoře pozitivních akcí ve prospěch žen

- Doporučení Komise ze dne 24. listopadu 1987 (87/567/EHS) o odborné přípravě žen
- Doporučení Komise ze dne 27. listopadu 1991 (92/131/EHS) o ochraně důstojnosti žen a mužů v práci
- Doporučení Komise ze dne 31. března 1992 (92/241/EHS) o péči o dítě
- Doporučení Rady ze dne 2. prosince 1996 (96/694/ES) o vyrovnané účasti žen a mužů v rozhodovacích procesech
- Směrnice Rady ze dne 27. listopadu 2000 (2000/78/ES), kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání
- Směrnice Rady ze dne 29. června 2000 (2000/43/ES), kterou se provádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady z roku 2002, kterou se mění směrnice Rady 76/207/EHS o provádění zásady rovného zacházení s muži a ženami pokud jde o přístup k zaměstnání, odborné přípravě a k postupu v zaměstnání, a o pracovní podmínky.

Úvod do české právní úpravy

V oblasti rovných příležitostí mužů a žen je ČR vázána četnými **mezinárodními závazky**. Za všechny je třeba připomenout především tyto mezinárodní dokumenty a politické závazky:

- některé úmluvy Mezinárodní organizace práce, jejichž role spočívá mimo jiné i v tom, že se staly vzorem pro evropské dokumenty řešící podobnou problematiku
- Všeobecnou deklaraci lidských práv z roku 1948
- oba pakty OSN o lidských právech z roku 1966
- Úmluvu OSN o odstranění všech forem diskriminace žen z roku 1979
- Závěry IV. Světové konference o ženách, konané v Pekingu v roce 1995.

Ze základních mezinárodních úmluv přijatých **Radou Evropy**¹¹ a posléze převzatých do komunitárních a unijních předpisů ES a EU se patří uvést především:

- Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950
- Evropskou sociální chartu z roku 1961
- Evropskou úmluvu o sociálním zabezpečení z roku 1972.

---

¹¹ Rada Evropy je mezinárodní organizace vzniklá v roce 1949 jako reakce na II. světovou válku se základním cílem kontroly dodržování a ochrany lidských práv.

Podle **čl. 10 Ústavy ČR** platí, že „*vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal souhlas Parlament a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva*“. Ústava ČR ve svém čl. 10a dále stanoví, že „*Mezinárodní smlouvou mohou být některé pravomoci orgánů ČR přeneseny na mezinárodní organizaci nebo instituci*“. Dále je upravena povinnost vlády ČR informovat pravidelně a předem Parlament ČR o otázkách souvisejících se závazky vyplývajícími z členství ČR v mezinárodní instituci či organizaci uvedené v čl. 10a.

Tato výše uvedená ustanovení se mimo jiné týkají i vztahu ČR k EU jako k celku a k jejím zakládacím dokumentům, jež mají charakter mezinárodní smlouvy. V těchto smlouvách jsou rovněž stanoveny postupy, kterými jsou přijímány právní normy ES a u jednotlivých druhů právních norem (nařízení, směrnice, doporučení) určují rovněž míru jejich závaznosti pro členský stát.

ČR - jako každý jiný kandidátský stát na post přistoupení do EU - musela v rámci do své národní legislativy zahrnout již existující právní normy EU tzv. „**právní acquis**“, čímž na sebe vzala mimo jiné i ten závazek, že od okamžiku vstupu do EU (1. května 2004) zaručí rovné zacházení s muži a ženami tak, jak je (a v budoucnu bude) EU vymezeno. Tato práva (acquis communitare) působí v ČR přímo a závazně a mají přednost před zákonem.

Vláda ČR se začala problematikou rovných příležitostí zabývat systematicky teprve od roku 1998, kdy byla usnesením vlády č. 6 ze dne 7. ledna 1998 svěřena ministru práce a sociálních věcí úloha koordinovat vnitrostátní politiku rovných příležitostí mužů a žen. Ministr práce a sociálních věcí byl rovněž pověřen úkolem sestavit národní akční plán pro danou oblast. Dokument „*Postupy a priority vlády pro prosazování rovnosti mužů a žen*“ byl poprvé přijat vládou v dubnu 1998, každý rok potom podléhá vyhodnocení s tím, že dochází k jeho aktualizaci. V březnu 2002 byl rovněž schválen „*Národní akční plán zaměstnanosti*“, jenž stanovuje jako cíl mimo jiné i podporu odstraňování jakékoli diskriminace v zacházení s muži i ženami v souvislosti s přístupem k zaměstnání.

Základní obecná ustanovení o principu nediskriminace na základě pohlaví nalzáme v **Listině základních práv a svobod**, avšak pouze ústavní zakotvení této zásady neposkytuje samo o sobě jednotlivcům dostatečnou záruku, pokud jde o její praktické působení a přímou vynutitelnost.

Mezi nejvýznamnější novely vzešlé z povinnosti harmonizovat náš právní řád s legislativou ES na poli posílení principu rovnosti pohlaví patřila od 1. října 1999 účinná

novela **zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti**, která konkretizovala zákaz diskriminace žen a mužů v přístupu k zaměstnání a při jeho výkonu. Zároveň zakázala diskriminační inzerci. Další novelou tohoto zákona účinnou od 28. května 2002 byl zákon o zaměstnanosti doplněn stanovením možnosti přijímat tzv. pozitivní opatření ve prospěch znevýhodněných skupin na trhu práce (např. žen po mateřské atd.) v rámci nástrojů aktivní politiky zaměstnanosti, dále zákazem nepřímé diskriminace i zákazem návodu k diskriminaci. Další (eurokonformní) novelou tohoto zákona provedenou **zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti**, byly předmětné výše uvedené pojmy a instituty dále konkretizovány. Nově je v zákoně definováno např. obtěžování a sexuální obtěžování. Pokuta za porušení přestupku či správního deliktu spočívajícího v porušení zákazu diskriminace či nezajištění rovného zacházení je předmětným zákonem stanovena do výše 1 milion Kč.

Vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci upravuje především **zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v aktuálním znění**, s účinností od 1. ledna 2007 /dále jen „zákon č. 262/2006 Sb./“. V hlavě IV. tohoto zákona jsou zakotveny a rozvedeny zásady rovného zacházení, zákazu diskriminace a důsledky jejich porušení. Konkrétně jde především o stanovení:

- zásady rovného zacházení s muži a ženami pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornou přípravu a služební postup a pokud jde o pracovní podmínky (včetně odměňování);
- zákazu diskriminace z důvodů pohlaví v pracovněprávních vztazích;
- zákaz nežádoucího sexuálního chování na pracovišti a
- nároků zaměstnanců pro případ porušení zásady rovného zacházení.

Pojmy *přímá diskriminace*, *nepřímá diskriminace*, *obtěžování*, *sexuální obtěžování*, *pronásledování*, *pokyn k diskriminaci* a *navádění k diskriminaci* a případy, kdy je rozdílné zacházení přípustné potom konkretizuje **zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon)**, v aktuálním znění (dále též jen „antidiskriminační zákon“).¹²

Za diskriminaci se podle zákona č. 262/2006 Sb., nepovažuje rozdílné zacházení, pokud z povahy pracovních činností nebo souvislostí vyplývá, že tento důvod představuje podstatný a rozhodující požadavek pro výkon práce, kterou má zaměstnanec vykonávat, a

---

¹² Legislativní historii předmětného zákona a důvodovou zprávou naleznete na www.diskriminace.cz /témata-zákony/

kteřý je pro výkon této práce nezbytný; cíl sledovaný takovou výjimkou musí být oprávněný a požadavek přiměřený. Dále se za diskriminaci nepovažuje dočasné opatření zaměstnavatele směřující k tomu, aby při přijímání fyzických osob do pracovněprávního vztahu, při odborné přípravě zaměstnanců a příležitosti dosáhnout funkčního nebo jiného postavení v zaměstnání, bylo dosaženo rovnoměrného zastoupení mužů a žen, pokud k takovému opatření existuje důvod spočívající v nerovnoměrném zastoupení mužů a žen u zaměstnavatele. Postup zaměstnavatele však nesmí směřovat v neprospěch zaměstnance opačného pohlaví, jehož kvality jsou vyšší než kvality fyzické osoby (zaměstnanec), vůči které zaměstnavatel uplatňuje předmětné dočasné opatření.

Rovněž *právní prostředky ochrany před diskriminací* v pracovněprávních vztazích konkretizuje antidiskriminační zákon.

Ustanovení § 110 zákona č. 262/2006 Sb. deklaruje *stejnou mzdu, plat nebo odměnu z dohody za stejnou práci eventuelně za práci stejné hodnoty*. *Stejnou práci nebo práci stejné hodnoty* potom definuje jako práci stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejných nebo srovnatelných pracovních schopnostech a pracovní způsobilosti zaměstnance, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce. *Složitost, odpovědnost a namáhavost práce* se potom posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností požadovaných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody a za zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce. *Pracovní podmínky* se potom posuzují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, například do směn, dnů pracovního klidu, na práci v noci nebo práci přesčas, podle škodlivosti, zdravotní závadnosti nebo obtížnosti práce dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovosti pracovního prostředí. *Pracovní výkonnost* se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací a pracovních schopností a pracovní způsobilosti a *výsledky práce* se posuzují podle množství a kvality.

V ustanovení hlavy IV. zákona č. 262/2006 Sb., jsou potom mimo jiné stanoveny *povinnosti zaměstnavatele vůči zaměstnancům a zaměstnankyním pečujícím o dítě či jiné osoby tak*, aby se možnost této péče stala reálně dosažitelnou pro muže i ženy. *Kojícím ženám* jsou navíc přiznány přestávky k práci za účelem kojení. Zvláštní péče je věnována rovněž *těhotným*. V ustanovení § 238 zákona č. 262/2006 Sb. je uveden seznam prací zakázaných ženám, zjednodušeně řečeno, se jedná o práce ohrožující reprodukční schopnosti žen.

V ustanovení § 195 až § 198 potom definuje institut mateřské a rodičovské dovolené, tak, aby se možnost pečovat o dítě stala reálně dosažitelnou pro oba zaměstnané rodiče, a to za stejných podmínek.

Novelou **zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu** účinnou od 1. ledna 2001, potom v souladu s evropskou legislativou došlo k implementaci přeneseného důkazního břemene ve věcech diskriminace podle pohlaví, a to z osoby žalující na osobu žalovanou, do českého právního řádu. V praxi to znamená, že před soudem v rámci řízení občanskoprávního je to zaměstnavatel/zaměstnavatelka, kdo nese povinnost dokázat opak tvrzení své zaměstnance/zaměstnankyně o tom, že byl/byla diskriminován/a na základě pohlaví tzn., že jak při výběru kandidáta/ky, tak při samotné realizaci pracovněprávního vztahu, neporušil/a princip rovného zacházení s muži a ženami.

Rovněž novely dalších zákonů např. **zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, služební zákon** atd. v souladu s evropskou legislativou stanovují konkrétní instrumenty odstraňující nerovnost mezi pohlavími.¹³

Rovná práva a příležitosti v rámci pracovněprávních vztahů

Jako občanka/občan EU máte právo pracovat v kterékoli zemi EU. V každé ze zemí EU je zaručen zákaz diskriminace na základě pohlaví v pracovněprávních vztazích. Jinými slovy řečeno bez ohledu na to, jste-li žena nebo muž by s vámi mělo být zacházeno na pracovišti stejně a musí vám být přiznána rovná práva.

K diskriminaci může docházet dvěma způsoby:

- **přímo** – tzn. s ženami a muži je zacházeno odlišně, například pokud jde o výši mzdy, a to výhradně na základě pohlaví. Přímá diskriminace zahrnuje rovněž diskriminaci z důvodu těhotenství a mateřství (může nastat např. případ, kdy je ženě odpírána odborná příprava jen z toho důvodu, že je těhotná);
- **nepřímo** – tzn. když se s muži a ženami zachází odlišně s poukazem na neutrální ustanovení a hlediska, nebo postupy určující způsob přijímání do pracovního poměru, stanovování mzdy, pracovních podmínek, propuštění ze

---

¹³ Výčet některých dalších předpisů odstraňujících nerovnost mezi pohlavími naleznete na www.diskriminace.cz/témata-zákony/

zaměstnání, sociálního zabezpečení atd., která ve skutečnosti znevýhodňuje podstatně větší podíl příslušníků jednoho pohlaví.

Pozitivní akce v oblasti rovnosti mužů a žen

Za základní kámen pro prosazování rovnosti pohlaví je třeba považovat zásadu nediskriminace.

Bez právní ochrany proti diskriminaci v otázkách pohlaví by tedy nebylo možné zvyšovat povědomí pro potřebu spravedlnosti a pro podporu schopností obou pohlaví. Zkušenost však ukázala, že ochrana před diskriminací k zajištění rovného zacházení s ženami a muži v praxi nestačí. Z toho vzešel poznatek, že s nestejnými situacemi by se mělo zacházet rozdílně. **V různých mezinárodních úmluvách, paktech a jiných legislativních textech obsahujících definici pojmu „diskriminace“ je proto rovněž zahrnuta definice „pozitivní akce“, která má za cíl na potřebu odchylného postupu reagovat.** Mezi jednotlivými definicemi pozitivních akcí, však existují velké rozdíly v závislosti na daných právních instrumentech.

Akcemi na potírání diskriminace jsou označovány právně regulované akce, zaměřené na prosazení nebo praktické zavedení **rovných práv a rovného zacházení v přístupu k právům.**

Pozitivními akcemi jsou oproti tomu označovány **akce zaměřené na upřednostnění přístupu pro některé kategorie lidí, k jim zaručeným právům, ve stejném rozsahu jako členům jiných kategorií osob.** Je třeba se na tomto místě zmínit, že se často vede společenská diskuse o tom, zda by pozitivní akce měly být z hlediska pohlaví neutrální nebo zda by měly být zacíleny jen na konkrétní podprezentovanou skupinu. Praktická zkušenost však prokázala, že neutrálně zacílené ustanovení usnadňuje mužům přístup k těm kategoriím pracovních míst, v nichž je většina žen, avšak přístup žen ke kategoriím pracovních míst, kde je zastoupena většina mužů, usnadněn není. Pozitivní akce jsou proto zacíleny především na podporu žen a jejich postavení především v pracovním životě. V současné době se však pozitivní akce rozšířily i do politického a veřejného rozhodování. Odpůrci pozitivních akcí předesílají, že jsou porušením zásady individuálních lidských práv a že odporují koncepci univerzality. Argumentují, že pohlaví by nemělo být kritériem pro rozdělování pracovních

míst na trhu práce nebo příležitostí ke studiu. Nejvíce používají argument, že kvóty stanovené ve prospěch podzastoupeného pohlaví neumožňují zaměstnávat lidi s nevhodnější kvalifikací.

Seznam použité literatury:

- **Koldinská, K. a Tomeš, I.:** Sociální právo Evropské unie, 1. vydání, C.H.Beck, Praha, 2003
- **Rovná práva a příležitosti pro ženy a muže v Evropské unii:** MPSV, Praha, 2002
- www.mpsv.cz (sekce ROVNOST MUŽŮ A ŽEN)
- www.diskriminace.cz /témata-zákony/
- www.mvcr.cz
- **Princip rovného postavení mužů a žen v právu Evropské unie,** MPSV, Praha, 1998
- **Prosazování rovnosti mužů a žen na trhu práce v české republice,** Český helsinský výbor, Praha, 2002
- **Monitorování procesu přistoupení k EU: Rovné příležitosti pro ženy a muže v ČR,** Česká republika, Otevřená společnost, o.p.s. za finanční podpory Open society Fund Praha, 2002

Význam Evropského soudu pro lidská práva

Tématické okruhy: *Evropská úmluva o lidských právech. Evropský soud pro lidská práva (organizace soudu, stížnost, průběh řízení). Rovnost a zákaz diskriminace v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.*

Na mezinárodní úrovni institucionálně zabezpečují ochranu lidských práv a základních svobod jednak Výbor pro lidská práva, Komise pro lidská práva a její subkomise pro předcházení diskriminace a ochranu menšin, Komise pro odstranění rasové diskriminace a Výbor proti mučení v Ženevě, jednak **Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku.**

Evropská úmluva o lidských právech

V rámci poválečné rekonstrukce byla v roce 1949 založena Rada Evropy, první evropská politická instituce, jejímž cílem se mimo jiné stala ochrana lidských práv a základních svobod. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou Rada Evropy přijala, vytvořila první účinný regionální mechanismus ochrany lidských práv, v jehož

rámci se smluvní státy zavázaly nejen plnit své smluvní závazky, nýbrž současně přiznaly jednotlivcům práva a svobody garantované mezinárodním právem.

4. listopadu 1950 se v Římě sešli ministři zahraničních věcí patnácti evropských států k podpisu úmluvy, která pak **vstoupila v platnost 3. září 1953**.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod vytvořila i odpovídající systém ochrany lidských práv, obsažených v úmluvě a protokolech. K projednávání stížností na porušení těchto práv ustavila **Evropskou komisi pro lidská práva** a **Evropský soud pro lidská práva**. První měla plnit smířčí úlohu, druhý vynášet rozsudky a vydávat posudky. **Výbor ministrů** pak v případě, že úmluva byla porušena, byl oprávněn rozhodnout o opatřeních, která musel smluvní stát porušující úmluvu v určené lhůtě učinit.

S velkým zvýšením počtu smluvních stran úmluvy rostl i počet stížností na porušení lidských práv. Zatímco v r. 1981 zaregistrovala Komise celkem 404 žádostí, v roce 1983 jich bylo již 2037. Rovněž se zvyšoval počet nevyřízených případů.

Tyto a jiné okolnosti vyvolaly potřebu reformy kontrolního systému úmluvy. Došlo k ní přijetím Protokolu č. 11 v roce 1994. Koncem roku 1995 jej ratifikovalo 17 států, mezi nimi i Česká republika. Protokol na místo dosavadní Komise a Soudu ustavil jediný Soud, který vykonává funkce obou předešlých. Dne 1. června 2010 vstoupil v platnost protokol č. 14, jehož cílem je zaručit dlouhodobou účinnost Soudu optimalizací systému filtrace a zpracovávání stížností a prodlužuje do budoucna neobnovitelný mandát soudců na devět let (dříve šest let). Protokol taktéž založil možnost, aby k Úmluvě přistoupila i Evropská unie.

Doposud bylo přijato **14 dodatkových protokolů** k úmluvě.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod je **mnohostrannou mezinárodní smlouvou**, kterou se její smluvní strany zavázaly k plnění určitých závazků. Charakteristický rys těchto závazků spočívá v uznání, že jednotlivci požívají určitá – lidská – práva a že jsou oprávněni podat stížnost proti vládě, jež tato práva porušila.

Smluvní státy jsou povinny přiznat každému, kdo podléhá jejich jurisdikci (tedy nejen svým vlastním občanům), práva a svobody uvedené v Úmluvě (článek 1).

Článek 1

Povinnost respektovat lidská práva

Vysoké smluvní strany přiznávají každému, kdo podléhá jejich jurisdikci, práva a svobody uvedené v Hlavě I této Úmluvy.

Do českého právního řádu byla Úmluva inkorporována vyhláškou č. 209/1992 Sb.

Úmluva nebyla sjednána za účelem nahradit vnitrostátní systémy ochrany lidských práv, nýbrž zajistit mezinárodní garanci, jež by byla určitým doplňkem k právům garantovaným národními právními řády. Proto také není možné zahájit řízení před Evropským soudem pro lidská práva dříve než jsou vyčerpány všechny vnitrostátní opravné prostředky.

Většina lidských práv a základních svobod garantovaných Úmluvou a jejími dodatkovými protokoly je **osobní** nebo **politické povahy**. Za nejdůležitější z nich lze považovat následující:

- právo na život
- právo na svobodu a osobní bezpečnost
- právo na spravedlivý proces ve věcech civilních a trestních – řádné soudní řízení, spravedlivé, veřejné a v přiměřené lhůtě, vedené nezávislým a nestranným soudem
- právo na účinné právní prostředky nápravy před vnitrostátním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností
- právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence
- právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství
- právo na svobodu projevu
- právo na svobodu shromažďovací a sdružovací (včetně svobody zakládat na ochranu svých zájmů odbory a vstupovat do nich)
- právo na uzavření manželství a založení rodiny v souladu s vnitrostátními zákony
- rovnost práv a povinností mezi manžely
- právo na pokojné užívání majetku
- právo na vzdělání
- právo svobody pohybu a právo zvolit si místo pobytu
- právo opustit kteroukoli zemi včetně vlastní

Další práva lze odvodit ze zákazů zakotvených v Úmluvě, jimiž jsou:

- zákaz mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení
- zákaz otroctví, nevolnictví a nucených nebo povinných prací
- zákaz potrestání za jednání, které nebylo v čase spáchání trestným činem podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva (zákaz retroaktivity)
- zákaz diskriminace při užívání práv a svobod garantovaných Úmluvou
- zákaz individuálního či hromadného vyhoštění státem jeho vlastních občanů
- zákaz hromadného vyhoštění cizinců
- zrušení trestu smrti.

Úmluva uznává, že v demokratické společnosti nemůže být většina těchto práv bez určitých omezení. Proto připouští, že některá omezení se mohou ukázat nezbytnými s ohledem na národní bezpečnost, hospodářský blahobyt, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochranu zdraví či morálky nebo ochranu práv a svobod jiných osob. Úmluva rovněž umožňuje státům, aby odstoupily od některých svých závazků v rozsahu přísně vymezeném naléhavostí situace, pokud tato opatření nebudou neslučitelná s ostatními závazky podle mezinárodního práva. Přitom však nelze odstoupit od závazku respektovat právo na život, od zákazu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, od zákazu trestu smrti, od zákazu otroctví a od zákazu retroaktivity trestních zákonů.¹⁴

Článek 15

Odstoupení od závazků v případě ohrožení

1. V případě války nebo jakéhokoli jiného veřejného ohrožení státní existence, může každá Vysoká smluvní strana přijmout opatření k odstoupení od závazků stanovených v této Úmluvě v rozsahu přísně vyžadovaném naléhavostí situace, pokud tato opatření nebudou neslučitelná s ostatními závazky podle mezinárodního práva.

2. Podle tohoto ustanovení nelze odstoupit od článku 2, kromě úmrtí vyplývajících z dovolených válečných činů, a článku 3, 4 (odstavec 1) a 7.

3. Každá Vysoká smluvní strana, využívající svého práva na odstoupení, bude v plném rozsahu informovat generálního tajemníka Rady Evropy o opatřeních, která přijala a o jejich důvodech. Generálního tajemníka Rady Evropy bude rovněž informovat o tom, kdy tato opatření pozbyla platnosti a kdy ustanovení Úmluvy budou znovu prováděna v plném rozsahu.

Výběr některých práv:

Článek 2

Právo na život

1. Právo každého na život je chráněno zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest.

¹⁴ Čapek, J.: Evropský soud a Evropská komise pro lidská práva, Praha: Linde Praha a.s., 1995, s. 5-7

2. Zbavení života se nebude považovat za způsobené v rozporu s tímto článkem, jestliže bude vyplývat z použití síly, které není více než zcela nezbytné, při:

- a) obraně každé osoby proti nezákonnému násilí;
- b) provádění zákonného zatčení nebo zabránění útěku osoby zákonně zadržené;
- c) zákonně uskutečněné akci za účelem potlačení nepokojů nebo vzpoury.

1. Ve věci podání č. 8416/78 tehdejší Komise dospěla k závěru, že přiznat plodu absolutní právo na život by bylo v rozporu s předmětem a cílem Úmluvy.
2. Ve věci Brüggemann and Scheuten, 1977, tehdejší Komise vyjádřila názor, že stát může stanovit určitá omezení práva na umělé přerušování těhotenství, aniž by tím porušoval právo na soukromý život těhotných žen.

Článek 6

Právo na spravedlivý proces

1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

3. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

- a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;
- b) mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby;
- c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují;

- d) *vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě;*
- e) *mít bezplatnou pomoc tlumočnicka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.*

1. Ve věci Delcourt, A-11 (1970) Evropský soud pro lidská práva (ESLP) konstatoval: „Spravedlnost řízení v sobě zahrnuje především **zásadu „rovnosti zbraní“** (equality of arms, égalité des armes), tj. zásadu, že každá strana v procesu musí mít stejnou možnost hájit své zájmy a že žádná z nich nesmí mít podstatnou výhodu vůči protistraně. Zásadou rovnosti zbraní není ovšem požadavek spravedlnosti vyčerpán a tato zásada je pouze jedním z dílčích aspektů širšího pojmu spravedlivého procesu.“
2. Ve věci Pretto, A-71 (1983) ESLP konstatoval: „Veřejnost řízení chrání strany před tajnou justicí vymykající se kontrole veřejnosti; je také jedním z prostředků pro zachování důvěry k soudům.“
3. Podle rozsudku ve věci A-256 (1993) článek 6 Úmluvy přiznává mlčet a nikterak nepřispívat k vlastnímu obvinění.

Článek 8

Právo na respektování rodinného a soukromého života

1. *Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
2. *Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

1. Pojem „rodinný život“ zahrnuje též vztahy mezi blízkými příbuznými, včetně vztahů mezi vnuky a prarodiči, takže respektování takto pojatého rodinného života zahrnuje závazek státu jednat způsobem umožňujícím normální rozvoj těchto vztahů. Rodinný život zahrnuje nejen sociální, morální či kulturní vztahy, např. v oblasti výchovy dětí, ale též zájmy materiální povahy.
2. V rozsudku ESLP ve věci Leander, A-116, odst. 48 (1987), se uvádí: „Shromažďování informací o soukromém životě tajnou policií znamená zasahování do práva na respektování rodinného života.“

3. V rozsudku ESLP ve věci Modinos, A-259 (1993), se uvádí: „Zákaz mužských homosexuálních styků v soukromí mezi dospělými je porušením článku 8.“

Článek 10 **Svoboda projevu**

1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

1. K otázce veřejné kritiky ESLP poznamenal (Lingens v. Rakousko, 1986): „Svoboda tisku nabízí veřejnému mínění jeden z nejlepších prostředků, jak poznat a posoudit myšlenky vedoucích politických představitelů. Obecněji – svoboda politické diskuse je skutečným jádrem pojmu demokratické společnosti, jež dominuje celé Úmluvě. Meze přípustné kritiky jsou proto širší u politika jako takového, než u soukromé osoby“ na rozdíl od soukromé osoby se politik nevyhnutelně a vědomě vystavuje přímé kontrole vlastních slov a gest jak ze strany novinářů, tak široké veřejnosti...Článek 10 odst. 2 umožňuje chránit pověst jiných ...a politik požívá této ochrany rovněž ...ale v takovém případě musí být požadavek ochrany poměřován zájmem svobodné diskuse o politických otázkách.“

Článek 14

Zákaz diskriminace

Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnosti nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.

1. V rozsudku ESLP ve věci Abdulaziz, Cabales a Balkandali, A-94 (1985), se uvádí: „Pokrok ve směru zrovnoprávnění žen a mužů je dnes důležitým cílem Rady Evropy a pouze velmi silné důvody mohou vést k rozhodnutí, že je slučitelné s Úmluvou rozdílné zacházení v této oblasti.“
2. V rozsudku ESLP ve věci Sunday Times, A-217 (1991), se uvádí: „Článek 14 zakazuje zacházet rozdílným způsobem, aniž by pro to bylo objektivní a rozumné zdůvodnění, s lidmi nacházejícími se ve srovnatelných situacích.“
3. V rozsudku ESLP ve věci Darby , A-187 (1990), se uvádí: „Rozdílné zacházení je diskriminačním při neexistenci „objektivního a rozumného odůvodnění“, tj. nesleduje-li „legitimní účel“ a není-li zde „rozumný vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovaným účelem“.

Evropský soud pro lidská práva

A. Organizace Soudu

Evropský soud pro lidská práva, vytvořený v souladu s Úmluvou ve znění Protokolu č. 11, se skládá ze soudců, jejichž počet se rovná počtu smluvních stran (v současnosti je jich 47). Neexistuje omezení týkající se počtu soudců, kteří mají stejné státní občanství. Soudci jsou voleni Parlamentním shromážděním Rady Evropy ze seznamů tří kandidátů navrhovaných každým státem. Jsou voleni na neobnovitelné devítileté volební období. Funkční období poloviny soudců zvolených v prvních volbách však uplynulo po třech letech, čímž bylo zabezpečeno obnovování funkčního období poloviny soudců v tříletých cyklech.

Soudci se účastní činnosti Soudu jako soukromé osoby a nezastupují žádný stát. Nemohou vykonávat činnost, která by byla neslučitelná s jejich nezávislostí, nestranností či s požadavky souvisejícími se stálým výkonem funkce. Jejich funkční období končí dovršením věku 70 let.

Soud se v souladu se svým Jednacím řádem dělí na **pět sekcí**, o jejichž složení se rozhoduje každé tři roky s ohledem na různé právní systémy existující ve smluvních státech a též z hlediska potřeby vyváženého zastoupení jednotlivých regionů a pohlaví. Každá sekce má svého předsedu, z nichž dva jsou zároveň místopředsedy Soudu. Předsedům sekcí pomáhají a v případě potřeby je zastupují místopředsedové sekcí, volení příslušnými sekcemi. V rámci každé sekce se na období jednoho roku vytvářejí výbory složené ze tří soudců.

V rámci každé sekce se na principu rotace vytvářejí **senáty** složené ze sedmi soudců; rozhodování senátu o určité stížnosti se vždy účastní předseda sekce a soudce zvolený za stát, proti kterému tato stížnost směřuje. V případě, že národní soudce není členem dané sekce, zasedá v senátu jako jeho člen *ex officio*. Členové sekce, kteří nerozhodují v určité věci jako členové senátu, se zasedání zúčastňují jako náhradníci.

Velký senát se skládá ze sedmnácti soudců. Předseda, místopředsedové Soudu a předsedové sekcí v něm zasedají *ex officio*.

B. Stížnost

Soudu lze předložit stížnost směřující **proti aktu státního orgánu**. Soud se nemůže zabývat stížnostmi vedenými proti jednotlivcům nebo nestátním institucím.

Stížnost lze podat na porušení některého z práv zakotveného Úmluvou. Stěžovatel musí být v tomto smyslu osobou poškozenou a v rámci českého právního řádu musí vyčerpat všechny možné opravné prostředky tj. ve *správním řízení* všechny opravné instance, je-li to možné tak včetně správní žaloby k soudu a posléze ještě ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu ČR; v *soudním řízení* (ať již *civilním* či *trestním*) odvolací i dovolací (je-li v daném případě přípustněna) instance a rovněž posléze ústavní stížnost.

Stížnost musí být podána **ve lhůtě 6 měsíců** ode dne, kdy bylo stěžovateli (jeho právnímu zástupci) doručeno konečné vnitrostátní rozhodnutí (v ČR nejčastěji Ústavního soudu).

Oficiálními jazyky Soudu jsou **angličtina** a **francouzština**, stížnost je však možné podat i v úředním jazyce některé ze smluvních stran. Po prohlášení stížnosti za přijatelnou se vyžaduje používání jednoho z úředních jazyků Soudu, pokud předseda senátu, resp. velkého senátu neudělí výjimku.

Stížnost se projednává **bezplatně** a ve výjimečných případech je možné ji podat anonymně.

V souladu s článkem 47 Jednacího řádu Soudu je nezbytné, aby ve stížnosti:

- a) byl stručně shrnut **předmět stížnosti** a uvedeno, v čem stížnost spočívá;
- b) bylo uvedeno, **porušení** kterých práv zaručených Úmluvou je ve stížnosti namítáno;
- c) popsány **vnitrostátní právní prostředky nápravy**, které byly využity;
- d) uveden **seznam rozhodnutí** přijatých v dané věci obsahující datum přijetí každého rozhodnutí, název soudu, resp. jiného orgánu, který rozhodnutí vydal a též stručné

shrnutí obsahu samotného rozhodnutí. K dopisu je třeba připojit úplné **kopie** těchto rozhodnutí.

Pokud se podává stížnost prostřednictvím advokáta nebo jiného právního zástupce, je třeba, aby byla připojena plná moc. Pro podání stížnosti není nutné, aby měl případný zástupce právnické vzdělání. Nicméně v pozdějším stadiu řízení musí být zástupce stěžovatele, pokud v tomto směru nebyla udělena výjimka advokátem nebo „komerčním právníkem“ (v ČR např. notářem) oprávněným vykonávat právnickou praxi v jednom ze států, které ratifikovaly úmluvu.

Přestože individuální stěžovatelé mohou podat stížnost sami, doporučuje se, aby byli právně zastoupeni. Soud neposkytuje **právní pomoc** ve formě příspěvku na výdaje spojené s vypracováním stížnosti právníkem. V pozdějším stadiu řízení – pokud Soud rozhodne předat stížnost vládě příslušného státu a požádat ji o předložení písemného stanoviska – může být stěžovateli poskytnuta bezplatná právní pomoc, nemá-li dostatek prostředků na úhradu advokáta a za předpokladu, že poskytnutí bezplatné právní pomoci bude považováno za potřebné v zájmu zabezpečení řádného řízení.

C. Řízení před Soudem

Každý smluvní stát (mezistátní stížnosti) anebo jednotlivec (individuální stížnosti), který se považuje za poškozeného v důsledku porušení Úmluvy, se může obrátit přímo na Soud ve Štrasburku se stížností na porušení některého z práv zaručených Úmluvou jedním ze smluvních států.

Řízení před Soudem je veřejné. Ústní jednání, která se konají jen zřídka, jsou zpravidla veřejná, pokud senát, resp. velký senát ve výjimečných případech nerozhodne jinak. Stanoviska stran a veškeré další dokumenty předložené kanceláří Soudu jsou v zásadě přístupné veřejnosti.

Rozhodování o přijatelnosti

Každá individuální stížnost je přidělena jedné ze sekcí, jejíž předseda určí soudce zpravodaje. Po předběžném přezkoumání věci soudce zpravodaj rozhodne, zda bude stížnost předložena výboru složenému ze tří soudců anebo senátu.

Výbor může jednomyslně prohlásit stížnost za nepřijatelnou, anebo ji vyškrtnout ze seznamu případů, pokud může být takové rozhodnutí přijato bez dalšího projednání věci.

Individuální stížnosti, které nebyly výborem prohlášeny za nepřijatelné, nebo které soudce zpravodaj předložil přímo senátu, jakož i všechny mezistátní stížnosti, jsou posuzovány v senátech. Senáty rozhodují zpravidla samostatnými rozhodnutími jak o přijatelnosti stížnosti, tak o věci samé. V některých případech však může být o obou otázkách rozhodnuto současně.

Senáty mohou kdykoliv postoupit případ velkému senátu, pokud posouzení věci vyvolává závažnou otázku týkající se výkladu Úmluvy, anebo pokud by vyřešení určité otázky mohlo vést k rozporu s dříve vydaným rozsudkem Soudu. Dotčené strany však proti tomu mohou podat námitku ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy byly vyrozuměny o úmyslu senátu postoupit věc velkému senátu. V případě postoupení věci probíhá řízení před velkým senátem stejným způsobem jako níže popsané řízení v senátu.

První fáze řízení je obvykle písemná, senát však může rozhodnout o konání ústního jednání; v takovém případě se zpravidla zároveň jedná i o otázkách týkajících se věci samé.

Rozhodnutí senátu o přijatelnosti jsou přijímána většinou hlasů. Musí být odůvodněná a veřejná.

Řízení ve věci samé

Po prohlášení stížnosti za přijatelnou může senát vyzvat strany, aby předložily další důkazy a písemná stanoviska, včetně případných stěžovatelových nároků na spravedlivé zadostiučinění. Může též nařídit veřejné jednání k opodstatněnosti stížnosti.

Předseda senátu může v zájmu řádného výkonu spravedlnosti vyzvat kterýkoliv smluvní stát, který není účastníkem řízení, anebo kteroukoliv zainteresovanou osobu odlišnou od stěžovatele, resp. jim povolit, aby předložili písemné stanovisko či aby se ve výjimečných případech zúčastnily ústního jednání. Smluvní stát, jehož je stěžovatel občanem, je automaticky oprávněn účastnit se tímto způsobem na projednávání stížnosti.

Během řízení ve věci samé může prostřednictvím příslušného tajemníka probíhat jednání o smíru. Takové jednání má důvěrný charakter.

4. Rozsudky

Senáty rozhodují většinou hlasů. Soudci, kteří se zúčastnili projednávání věci, jsou oprávněni připojit k rozsudku své samostatné - souhlasné či nesouhlasné - stanovisko, anebo jen stručné prohlášení o nesouhlasu.

V tříměsíční lhůtě ode dne vyhlášení rozsudku senátem mohou strany požádat o postoupení věci velkému senátu, pokud případ vyvolává závažnou otázku týkající se výkladu či aplikace Úmluvy nebo jejích protokolů, anebo jinou důležitou otázku všeobecného významu. Takové žádosti posuzuje panel pěti soudců velkého senátu, složený z předsedy Soudu a předsedů sekcí, s výjimkou předsedy sekce, v rámci které byl rozsudek senátu vynesen. V panelu zasedá též další soudce určený systémem rotace mezi soudci, kteří nebyli členy původního senátu.

Rozsudek senátu se stane konečným po uplynutí tříměsíční lhůty od jeho vyhlášení, případně dříve, prohlásí-li strany, že nebudou žádat o postoupení stížnosti velkému senátu, resp. po odmítnutí takové žádosti panelem pěti soudců.

Pokud panel vyhoví žádosti o postoupení věci velkému senátu, tento rozhodne o věci většinou hlasů, rozsudkem, který je konečný.

Zásadní skutečností je, že Evropský soud pro lidská práva rozhoduje ve vlastním rozsudku jednak o tom, zda **stát (smluvní strana) porušil úmluvu**, dále může na návrh stěžovatele přiznat **náhradu škody, resp. spravedlivé zadostiučinění (satisfakci) v penězích** jako kompenzaci za újmu stěžovatele, která mu vznikla v důsledku porušení úmluvy. Soud konečně rozhoduje **o náhradě nákladů a jiných výloh řízení**. Stát, který spor prohraje, je konečným rozsudkem vázán a musí své chyby napravit, nerespektování rozsudku se považuje za porušení mezinárodněprávního závazku.

Dohled nad výkonem rozsudků je svěřen Výboru ministrů Rady Evropy. Tento orgán je oprávněn kontrolovat, zda státy, uznané zodpovědnými za porušení Úmluvy, přijaly opatření nutná ke splnění specifických nebo obecných povinností vyplývajících z rozsudků Soudu.

5. Poradní stanoviska

Soud může na žádost Výboru ministrů vydávat poradní stanoviska o právních otázkách týkajících se výkladu Úmluvy a jejích protokolů.

Rozhodnutí Výboru ministrů, kterým se Soud žádá o poradní stanovisko, je přijímáno většinou hlasů.

Žádosti o poradní stanoviska posuzuje velký senát, který přijímá tato stanoviska většinou hlasů. Každý soudce k nim může připojit své samostatné - souhlasné či nesouhlasné - stanovisko anebo stručné prohlášení o nesouhlasu.

Rovnost a zákaz diskriminace v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva

Dosud bylo podáno relativně málo podání obsahujících stížnosti na diskriminační praktiky, a proto je precedenční právo v otázkách diskriminace z důvodu pohlaví nebo z jiných důvodů, co do rozsahu omezené.

Často se to vysvětluje skutečností, že lidská práva zakotvená v Úmluvě jsou svou povahou občanská a politická, zatímco diskriminační praxe se s větší pravděpodobností vyskytuje v sociální a ekonomické oblasti, na kterou se úmluva nevztahuje.

Doporučené a použité prameny:

- **Čapek, J.:** Evropský soud a Evropská komise pro lidská práva, Praha: Linde Praha a.s., 1995
- **Flegl, V.:** Ústavní a mezinárodní ochrana lidských práv, Praha: C.H.Beck, 1997
- **Potočný, M.:** Mezinárodní právo veřejné. Zvláštní část, Praha: C.H.Beck, 1996, event. v dalším z řady přepracovaném vydání
- Informační materiály Evropského soudu pro lidská práva
- Internetové stránky občanského sdružení Ars Aequi et Boni
- Závěrečná zpráva skupiny expertů Rady Evropy zabývajících se pozitivní akcí ve prospěch žen a mužů, 2000
- **Bobek, M., Boučková, P., Kühn, Z. (eds.):** Rovnost a diskriminace:, kap. VI. Rovnost a zákaz diskriminace v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, Nakladatelství C. H. Beck, 2007, první vydání, str. 155 - 175

Právo neziskových organizací

Tématické okruhy: *Občanská společnost. Občanský sektor. Charita a filantropie. Neziskové organizace (základní charakteristika, základní druhy neziskových organizací v ČR).*

Občanská společnost

Podstatu občanské společnosti nemůžeme redukovat pouze na „společnost občanů“, ani ji jednoduše vymezit jako „protiklad státu“. Občanská společnost představuje sociální meziprostor mezi světem privátních, vesměs neekonomických zájmů a „světem“ státu,

přičemž je však vždy oblastí veřejného života. Privátní však neznamená soukromé – naopak občanská společnost je „světem“ veřejného. Rozdíl a prvotní protiklad mezi těmito sférami jako první tematizovali Řekové, kteří sféru soukromého nazývali jako oikos, tj. domácnost, a sféra veřejného byla pro ně polis, tj. obec, stát – odtud jsou také odvozeny pojmy jako polites = občan, politiké = občanská politická nauka a umění, politika. Protože rodina je původním místem práce, rozvíjí se politický život v polis, sice na nutném podkladě rodinného oikos, ale v protikladu k jeho uzavřenému generativnímu soukromí. Polis jako sféra veřejného je pak prostorem pro uskutečnění možnosti předvést to, čím člověk může být v soupeření se sobě rovnými. Ve sféře soukromého probíhá tzv. neveřejná sebeidentifikace člověka, ve které jde o způsob, jakým člověk sám sobě rozumí, jak interpretuje cíle a účely svého jednání, jak rozumí tomu, co je dobrý život. Ve sféře veřejného pak mluvíme o veřejné identitě člověka, která se uskutečňuje v politicky integrované společnosti, v níž si uvědomujeme společnou sdílenost našeho světa. Termín občanské společnosti se zažil jako ustálený termín v 18. století v souvislosti s přirozenoprávní teorií. Zpočátku byly termíny společnost a stát slučovány, novověké odlišení společnosti občanské a státu poprvé formuloval G. W. Hegel, který odlišil stát jako politickou sféru společnosti (mocensky zajišťující jednotu společnosti a dodržování jejích zákonů) od společnosti občanské, přičemž výrazem „občanský“ označil soukromoprávní postavení občana.

V moderní době se občanská společnost realizuje formou různých občanských organizací, sdružení, spolků, nadací, atd., které jsou výrazem iniciativ občanů pro vyjádření jejich konkrétních zájmů v rámci celé pospolitosti. Často bývají tyto zájmy označovány jako partikulární.

Důležitým rysem občanské společnosti je to, že všechny iniciativy občanů vyjadřují zájmy občanů v rámci principů vlády zákona, to znamená, že jsou výrazem právně a ústavně garantovaných individuálních práv a svobod. Tím, že tato práva a svobody občanů jsou v občanské společnosti uplatňována prostřednictvím horizontálně působících společenských institucí (tj. sdružení, asociací, spolků atd.) a nikoli vertikálně působících vztahů (tj. na principu nadřazenosti a podřazenosti), dochází k omezování a relativizování primárně mocenské funkce státu.

Jiný pohled vidí občanskou společnost jako typ společnosti liberální, v níž každý občan má legitimní nárok uspořádat si svůj život podle principů svobody a rovnosti. Soužití jednotlivců i institucí se řídí pouze těmi zákony (psanými i nepsanými), které společnost sama přijala, a to na základě rovnosti.

Občanská společnost plní tyto, velmi důležité funkce:

1. Brání tomu, aby stát pronikal i do sféry, jež mu nepřísluší, to znamená do sféry zájmových veřejných aktivit občanů.
2. Prostřednictvím institucí občanské společnosti dostává politická sféra nejspolehlivější zpětnovazební signály, protože občané svými aktivitami upozorňují na problémy, které ve společnosti existují, které pociťují jako palčivé, a tím nutí např. politickou reprezentaci, aby se jimi zabývala.
3. Je „školou“ demokracie. Umožňuje účast občanů na rozhodování a řešení konkrétních problémů tam, kde se nabízené rozhodnutí neshoduje se zájmy těchto občanů. V tomto smyslu funguje občanská společnost jako korigující prvek (či dokonce jako protiváha) vlivu státu. A v neposlední řadě posiluje i vědomí odpovědnosti a sounáležitosti občanů za „své věci“.

Lze říci, že demokracie je natolik silná, nakolik je v ní rozvinutá a fungující občanská společnost, protože taková společnost se stává garancí proti pokušení každého státu stát se všemocným a působí i proti možnému degenerativnímu sklonu demokracie stát se tyraníí většiny.

Občanský sektor (civil sector)

Pojem občanský sektor najdeme spíše v dílech sociologických, politologických či ekonomických. Občanský sektor (jindy též neziskový či třetí sektor) tvoří spolu se státem a podnikatelským sektorem pilíře demokratické společnosti. Státní sektor má na starosti správu věcí veřejných, obecných, operuje na úrovni celé společnosti; sektor podnikatelský je zaměřen na produkci a zisk. Hlavním posláním občanského sektoru je změna lidské bytosti a zlepšování mezilidských vztahů, kultivování společenského života ve smyslu demokratických idejí humanity, občanské solidarity a vzájemné úcty. Cílem občanského sektoru může být buď prosazovat svůj pohled na věc, anebo hledat či usnadňovat hledání dobrého, objektivně spravedlivého a maximálně funkčního řešení. Subjekty občanského sektoru plní především dvě různé funkce: funkci participativní (občané mohou prostřednictvím občanského sektoru vyjadřovat své zájmy, formulovat názory, požadavky, přímo se účastnit veřejného života, což posiluje v každém člověku pocti svobody, vlastní prospěšnosti a občanské odpovědnosti) a servisní (třetí sektor poskytuje nejrůznější druhy služeb, zejména pro ty cílové skupiny, které

stojí mimo zájem trhu. Vyplňuje mezery ve státních službách a nabízí alternativní netradiční formy pomoci.)

Ve velmi zkratkovitém pojetí bychom tedy mohli občanský sektor uchopit jako „vše, co není stát“. To znamená, že struktura občanského sektoru (vztahy a společenské instituce – spolky, sdružení, asociace) musí být nezávislá na státní moci. Stát nezasahuje do jejich aktivit (pokud nejsou v rozporu se zákonem), neurčuje, kdo bude ve vedení těchto organizací či jaké akce budou podnikat. Nejsou na státu závislé ani ekonomicky – prostředky na svou činnost získávají převážně ze soukromých zdrojů, od různých sponzorů, nadací apod. Stát však může některé jejich aktivity dotovat a může vytvořit podmínky pro to, aby organizace občanského sektoru mohly co nejlépe fungovat.

Charita a filantropie

Při hledání kořenů dnešních neziskových organizací (a o to více nadací) nelze opomenout jejich opodstatnění v oblasti charity a filantropie. Zajímavou otázkou je v této souvislosti vztah mezi pojmy neziskovost, filantropie a charita. Neboť i když tyto pojmy jistě neoznačují totéž, jsou spolu vnitřně propojeny.

Filantropie není právní pojem sám o sobě, spíše je pojmem sociologickým (nebo socio-historickým, či psycho-sociálním). Etymologicky pojato původ slova filantropie nalezneme v řeckých slovech „philos“ a „anthropos“, které značí lásku k lidem. V tomto širokém pojetí v sobě filantropie obsahuje různá jednání stejného motivu nebo účelu ve variabilních formách. Filantropie, tedy snaha pomoci motivovaná (obecně) láskou k bližnímu dnes nachází vyjádření v neziskových aktivitách. Postupem času přestávají být filantropické aktivity zaměřeny pouze na zmírňování důsledků chudoby, což byl do jisté doby jejich hlavní cíl, jehož oprávněnost potvrzovala jak církev, tak stát a předmět i formy filantropických aktivit dostávají pestřejší podobu. V této souvislosti lze hovořit o demokratizaci filantropie. A mění se i další aspekt: potenciální donátoři jsou ke svým aktivitám motivováni např. daňovými a jinými pobídkami, které samozřejmě odrážejí preference státu. Zřetelné je, že stát začíná stále více prostřednictvím legislativy ovlivňovat individuální akce, ale také chování filantropických/charitativních institucí.

Obecně přijímanou definicí filantropie je filantropie jako „dobrovolné soukromé darování pro veřejně prospěšné účely“. Podle této definice je tedy filantropie:

- Dobrovolné: úmyslné (s účelem darovat) a bez donucení (bez právních následků v případě ne-darování).
- Soukromé: značí darování vlastních peněz nebo např. času, oproti státním výdajům, které znamenají poskytování veřejných financí.
- Darování: značí darování prostředků bez očekávání srovnatelných ekonomických výhod.
- Na veřejně prospěšné účely: je tím myšleno pro prospěch celku, ne např. na podporu vlastní rodiny.

Neziskové organizace

Základní otázka zní: Proč neziskové organizace vlastně vznikají? Společenské vědy na tuto otázku odpovídají svými teoriemi, které Salamon a Anheier shrnují do šesti základních kategorií.

1. Teorie heterogenity (selhání trhu/selhání státu)

Výchozím předpokladem této teorie je poznání, že svobodný trh sám není schopen pro občany v žádoucí míře zabezpečit veřejné statky, tj. zboží a služby, které jsou obecně dostupné pro všechny občany bez ohledu na to, jestli si za ně zaplatili anebo ne. V této situaci, podle Weisbroda, lidé začnou vytvářet neziskové organizace, aby si zabezpečili zboží a služby, které jim nejsou schopny poskytnout ani trh, ani stát. Podle této teorie je tedy příčinou vzniku neziskové organizace (dále též „NO“) společenská heterogenita.

2. Teorie přídavného faktoru (sociální podnikatelé)

Uznat selhání trhu a státu za dostatečné podmínky pro vznik NO odmítá teorie přídavného faktoru. Podle její hlavní představitelky Estelle James, pro uspokojivé vysvětlení diferencí ve vývoji NO v jednotlivých zemích je potřebné zohlednit ještě další faktor. A tím je přítomnost „sociálních podnikatelů“, tj. lidí, kteří mají speciální motivaci a podněty vytvářet NO saturující potřeby občanů.

3. Teorie důvěry (smluvní selhání)

Také teorie důvěry vidí příčiny vzniku NO v selhání trhu, avšak v jiném slova smyslu než předcházející teorie. Podle této teorie trh neselehává ani tak v tom, že není schopen saturovat rozmanité potřeby obyvatelstva, ale v tom, že v některých případech nedokáže vytvořit dostatečně důvěryhodné prostředí pro uskutečňování obchodních transakcí.

4. Teorie sociálního státu (neziskový sektor jako reziduální kategorie)

Ve světle této teorie jsou NO nazírány jako předmoderní mechanismus řešení sociálních problémů využívaný hlavně v tradičních společnostech. S příchodem industrializace a sociální politiky státu však ztratil svůj význam a přetrvává zde jen jako jisté reziduum starých časů. Příčinou přetrvání NO v současném moderním světě pak není nic jiného než nedostatečná rozvinutost funkcí státu.

5. Teorie vzájemné závislosti (selhání NO)

Na rozdíl od předcházejících teorií, teorie vzájemné závislosti nevidí důvody vzniku a fungování NO jednostranně v oblastech selhání státu a trhu a odmítá i jejich inherentní předpoklad nevyhnutelnosti konfliktního vztahu mezi státem a NO. Naopak na obou stranách tohoto vztahu nachází prvky, které stát a NO předurčují ke spolupráci. Zjednodušeně by se dalo říci, že si vzájemně pomáhají kompenzovat své nedostatky a proto jsou na sobě závislé.

6. Teorie sociálních zdrojů (liberální, sociálnědemokratický, korporativistický a etatistický model)

Při hledání odpovědi na otázku příčin vzniku NO nás teorie sociálních zdrojů nabádá zkoumat spjatost NO s konkrétními společenskými vrstvami a funkčnost tohoto spojení vzhledem k historické roli těchto vrstev v politickém zápasu o podobu státu v dané zemi. Protože jak upozorňuje Wolfgang Seibel, NO nejsou jenom poskytovatelé služeb, ale představují i důležitý faktor sociální a politické koordinace. Podle něj NO vytvářejí jakási jádra v sítích elit, které se těší dobré reputaci a mají peníze a moc. Salamon a Anheier (1996) rozeznávají čtyři modely, nebo jak je sami nazývají „neziskové režimy“, zasazení NO do společnosti.

Prvním z nich je liberální model, který se vyznačuje odporem k rozšiřování ingerence státu a namísto toho preferuje řešení spočívající na soukromé iniciativě.

Pravým opakem liberálního modelu je sociálnědemokratický model, který upřednostňuje státem zabezpečované služby a pro servisní působení NO ponechává jenom velmi malý prostor. Role NO pak spíše než v poskytování služeb spočívá v poskytování platformy pro vyjadřování názorů a reprezentaci politických a sociálních zájmů.

Třetím modelem je korporativistický model, ve kterém si silný stát pěstuje NO jako rezervoár klíčových sociálních elit, které v pozici vyjednavačů dokáží zabránit radikálnějším požadavkům na státní dotace. Výsledkem je poměrně rozsáhlý neziskový sektor za současné existence státem štedře podporovaných sociálních programů.

Silná role státu je charakteristická i pro poslední tzv. etatistický model. Stát v tomto případě slouží spíše zájmům sebe samého, případně zájmům ekonomických elit, přičemž si zachovává značný stupeň autonomie. NO jsou vytlačovány na periferii společenského dění jako reprezentanti marginálních zájmů.

Pod pojmem „nezisková organizace“ je možné si představit velké množství alternativních organizačních forem. Ve snaze o formulaci jedné obsáhlé pozitivní definice stanovil Reichard (1988) pět kritérií analýzy, na jejichž základě charakterizoval organizace třetího sektoru. Kromě principu solidarity a uspokojování potřeb, požaduje Reichard dostatečnou autonomii od externích vlivů, jako jsou např. státní zásahy, neformální, členskou strukturu a dobrovolný přístup, stejně jako přímé, ke vzájemnosti směřující směnné vztahy. Od neziskových organizací se však neočekává, že budou splňovat všechny výše uvedené znaky stejnou měrou; postačí, když budou vykazovat jejich převážnou většinu.

Základní druhy neziskových organizací v ČR

- **Spolky** jsou sdružení občanů za jakýmkoli zákonným účelem, cílem, společným zájmem.
- **Nadace** vznikají za cílem shromažďovat majetek, který je rozdělován prostřednictvím nadačních příspěvků na obecně prospěšné účely.
- **Ústav** je založen za účelem provozování činnosti užitečné společensky.
- **Círky a náboženské společnosti** sdružují lidi se stejným náboženským vyznáním.
- **Politické strany**

- **Veřejnoprávní instituce a fondy** (Státní fond kultury, Česká advokátní komora)
- **Zájmová sdružení právnických osob** jsou zřizována právnickými osobami k ochraně a dosažení společných zájmů. Těmito zájmy mohou být činnosti obecně prospěšné (ekologické, směřující k rozvoji obcí).

Každá nezisková organizace musí mít vytvořeny:

- **základní dokumenty** – dokumenty nezbytné pro vznik a založení organizace: zakládací (zřizovací listina) listina či smlouva, statut, stanovy, vnitřní pokyny (organizační řád, jedná řád orgánů, plné moci, podpisové vzory, směrnice)
- **orgány** jednotlivých typů neziskových organizací:
  - nejvyšší orgán, který přijímá a mění základní dokumenty, určuje hlavní zásady, směry a cíle činnosti subjektu, schvaluje rozpočet.
  - statutární orgán, který je oprávněn zastupovat organizaci navenek, vstupovat za ni do smluvních vztahů.
  - výkonný orgán vykonává rozhodnutí nevyššího orgánu, který mu také stanovuje pravomoci. Podle svěřených pravomocí může rozhodovat o dílčích otázkách. Dále např. připravuje návrh rozpočtu, sestavuje dokumenty organizace.
  - kontrolní (dozorčí) orgán dohlíží nad dodržováním základních dokumentů organizace a nad jejím finančním hospodařením.
  - pracovní orgány, komise

Spolky

Spolky jsou založeny na personálním substrátu. Vznikají z vůle lidí, kteří se chtějí sdružovat s ostatními lidmi za účelem prosazení společných cílů, zájmů.

Vznik a fungování občanských sdružení upravuje **zákon. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník** (§ 214 – 288), který s účinností od 1. ledna 2014 zrušil zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů. Spolek je právnickou osobou, která **vzniká** dnem zápisu do veřejného rejstříku. Před vznikem spolku se zakladatelé musí shodnout na obsahu stanov, které obsahují alespoň:

- a) název a sídlo spolku,
- b) účel spolku,

- c) práva a povinnosti členů vůči spolku,
- d) určení statutárního orgánu.

Spolky, dříve občanská sdružení, jsou povětšinou příjemci nadačních příspěvků, darů od fyzických osob, či firem, či např. dotací od státu.

Hlavní činností spolků musí být uspokojování a ochrana zájmů, k jejichž naplňování byl spolek založen. Podnikání může být pouze vedlejší hospodářskou činností. Zisk lze použít pouze pro spolkovou činnost.

Nadace

Obecně vzato můžeme nadaci definovat jako *právní osobou, u níž právní subjektivita spočívá na projevu vůle zřizovatele vymezeném souboru majetku, který směřuje k určenému účelu. Nadace je soukromoprávní sdružení majetku za obecně prospěšným účelem.*

V českém právu můžeme rozlišovat:

- a) nadace,
- b) nadační fondy.

Charakteristické pro nadaci tedy je, že:

- a) je právní osobou,
- b) je účelovým sdružením majetku,
- c) je zřízena podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (§ 306 až 397), kterým byl zrušen zákon č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech, ve znění pozdějších předpisů
- d) plní obecně prospěšný účel.

Nadace se zakládají k trvalé službě společensky nebo hospodářsky užitečnému účelu. Účel nadace může být veřejně prospěšný, spočívá-li v podpoře obecného blaha, i dobročinný, spočívá-li v podpoře určitého okruhu osob.

Činnost nadace spočívá ve správě a poskytování finančních (hmotných) prostředků pro další přerozdělování na obecně prospěšné účely. Je pravidlem, že nadace má ve svém statutu vymezen okruh činností, které bude podporovat. Nadace se zakládá nadační listinou, kterou

může být zakládací listina nebo pořízení pro případ smrti (závěť). **Pro vznik nadace je nutný zápis do veřejného rejstříku.**

Návrh na zápis do nadačního rejstříku podává zakladatel nebo její správní rada. Nadace nebo nadační fond **zanikají** ke dni výmazu z rejstříku. Zániku předchází jejich zrušení s likvidací nebo bez likvidace, přechází-li jejich majetek sloučením na jinou nadaci nebo nadační fond.

Nadace i nadační fondy jsou omezeny v podnikání. Nesmí vlastním jménem podnikat a nesmí být založena za účelem podpory politických stran a hnutí.

Ústav (dříve obecně prospěšná společnost)

Ústav je právnická osoba ustavená za účelem provozování činnosti užitečné společensky nebo hospodářsky. Ústav provozuje činnost, jejíž výsledky jsou každému rovnocenně dostupné za podmínek předem stanovených. Podmínky jeho činnosti upravuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který zrušil zákon č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů.

Ústav vzniká zápisem do veřejného rejstříku. Zaniká výmazem z rejstříku, kterému musí předcházet rozhodnutí o jejím zrušení a likvidaci. Při likvidaci společnosti platí zásada, že s majetkem likvidovaného ústavu má být naloženo tak, aby bylo v maximální míře zajištěno jeho další užití pro obecně prospěšné služby.

Doporučená a použitá literatura:

- Jirásková, V.: **Občan v demokratické společnosti, Praha: SLON, 1999**
- Rektořík, J.: **Organizace neziskového sektoru, Praha: Ekopress, 2001**
- Frič, P., Goulli, R.: **Neziskový sektor v České republice: Praha: Eurolex Bohemia, 2001**

Právní předpisy doporučené k nastudování:

- zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, v aktuálním znění
- zákon č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů, v aktuálním znění
- zákon č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v aktuálním znění

Úvod do evropského práva a mezinárodního práva

Tématické okruhy: *Historie evropské integrace. EU- její základ, cíle a vztah k evropským společenstvím. Orgány a instituce EU. Přidružení ČR k EU. Pojem evropského práva. Prameny evropského práva. Tvorba evropského práva. Povaha, sankce a nucený výkon komunitárního práva.*

Seznam v textu použitých zkratk:

- SEU – Smlouva o založení Evropské unie
- SES - Smlouva o založení Evropského společenství
- ES – Evropské společenství
- ESAE (EUROATOM) – Evropské společenství pro atomovou energii
- SFEU – Smlouva o fungování Evropské unie
- Společenství – jedno ze tří společenství (ESUO, EUROATOM, ES)
- Právo EU – komunitární právo, evropské právo, právo Evropské unie
- EP – Evropský parlament
- SDEU – Soudní dvůr Evropské unie
- SPS – Soud první instance
- EK – Evropská komise

Historie evropské integrace

Určité snahy o integraci Evropy můžeme v jistém slova smyslu vysledovat již od vzniku samostatných evropských států (vzpomeňme z historie např. integrační politiku Karla Velikého, Jiříka z Poděbrad, Napoleona...).

První evropské integrační snahy v dnešním slova smyslu však můžeme vystopovat až po ukončení II. světové války, kdy začala nabývat svoji reálnou podobu snaha o vytvoření jednotné politické Evropy, která i když nakonec skončila neúspěchem z toho důvodu, že se některé státy nehodlaly omezit ve své sotva získané suverenitě, znamenala podnět pro další jednání vedoucí v prvním kole k ustavení nadnárodních institucí v citlivých oblastech ekonomiky.

V roce 1951 byla podepsána první z integračních smluv, a to Smlouva o *Evropském společenství uhlí a oceli* (dne 23. 7. 2002 platnost Smlouvy o ESUO skončila a oblast její působnosti přešla na Smlouvu o založení ES).

Dne 25. března 1957 byly v Římě podepsány Smlouva o založení *Evropského hospodářského společenství* (EHS bylo v roce 1992 v Maastrichtu přejmenováno na ES) a Smlouva o založení *Evropského společenství atomové energie* (EUROATOMU). Hlavním smyslem EHS byl v první etapě vznik společného trhu založeného na celní unii a čtyřech svobodách – volném pohybu osob, zboží, služeb a kapitálu.

Za vyvrcholení evropských integračních snah lze potom jistě pokládat podpis tzv. *Maastrichtské smlouvy o EU* podepsané dne 7. února 1992.

Z dalších okamžiků v historii EU se sluší připomenout především den 2. října 1997, kdy byla podepsána tzv. *Amsterodamská smlouva*, tzn. třetí ze zásadních novel zakládacích smluv, která zajistila prohloubení evropské integrace v mnoha oblastech, např. poprvé zahrnula do nadnárodní kompetence sociální sféru, přišla s vizí „jednotného prostoru svobody, bezpečnosti a spravedlnosti“, umocnila akceschopnost společné zahraniční politiky atd. Dne 1. ledna 1999 se potom stalo v jedenácti členských státech společnou měnou *EURO*. Dne 7. prosince 2000 na summitu v Nice byla vyhlášena *Listina základních práv EU*. Ve dnech 16. a 17. dubna 2003 na zasedání Evropské rady v Athénách byly podepsány *přístupové smlouvy* s deseti kandidátskými státy na post nových členů.

Poslední smlouvou, která zrevidovala všechny předchozí je tzv. *Lisabonská smlouva*, jejímž cílem je výrazné zefektivnění fungování EU do budoucna. Jednou z hlavních změn, které má předmětná smlouva přinést je fakt, že EU bude mít nadále právní subjektivitu. To znamená, že jako uskupení států může sama vstupovat do vztahů s mezinárodními organizacemi (dříve tak musely činit všechny členské státy jednotlivě).

Orgány a instituce EU

Evropská rada je vrcholný politický kolektivní orgán EU, který *rozhoduje o zásadních směrech rozvoje EU*. Vytváří potřebné podněty pro rozvoj EU a definuje její obecnou politickou orientaci. ER může fungovat jako odvolací instance pro otázky, v nichž není shoda u instancí nižších, zejména v Radě EU. Je povinna předkládat Evropskému parlamentu zprávu z každého zasedání a výroční zprávu o pokroku dosaženém v EU. ER je tvořena hlavami států nebo předsedů vlád a předsedou Komise s nápomocí ministrů

zahraničních věcí členských států případně dalších členů Komise. Schází se min. dvakrát ročně.

Za **základní orgány** jsou označovány Evropský parlament, Rada EU, Komise, Soudní dvůr Evropské unie (tvořený Soudním dvorem, Tribunálem a Soudem pro veřejnou službu), Účetní dvůr a Evropská centrální banka. Tyto orgány jsou na sobě relativně nezávislé.

Evropský parlament je zastupitelský orgán, jehož posláním je „*hájit zájmy národů členských států*“. EP není parlamentem v klasickém slova smyslu, jako vrcholný mocenský a legislativní orgán, nicméně postupně se tomuto konceptu přibližuje. Jeho prioritní funkce byla funkce kontrolní. Rozdělení počtu poslaneckých mandátů přibližně respektuje počet obyvatel členských států. Poslanci jsou voleni ve všeobecných a přímých volbách občany EU v každém členském státě podle jeho vlastních volebních pravidel, ale ve stejném termínu pro celou EU. Mandát poslance EP je pětiletý. Stálá jednání EP probíhají ve Štrasburku, mimořádná v Lucemburku nebo v Bruselu. EP má povinnost zasedat minimálně jednou ročně bez svolání a dále vždy první úterý měsíce následujícího po uplynutí lhůty jednoho měsíce od voleb. EP disponuje pravomocemi trojího druhu: *kontrolní* (mimo jiné projednávání zpráv o činnosti jiných orgánů EU a projednávání programů činnosti ostatních orgánů EU; kladení dotazů Komisi a Radě; ustanovování vyšetřovacích výborů k prošetření nesprávností při implementaci práva, peticí občanů, zpráv ombudsmana; vyslovování nedůvěry Komisi atd.) *legislativní* (možnost požádat Komisi, aby Radě přednesla návrh právního předpisu; zaujímání stanovisek v legislativním procesu; kooperace a spolurozhodování v přesně vymezených případech; navrhování změn v rozpočtu EU; změny rozpočtu u nepovinných výdajů; zamítnutí návrhu rozpočtu a na základě doporučení Rady udílení absolutoria Komisi za provádění rozpočtu) a *pravomocí ve vnějších vztazích*.

Rada Evropské unie je kolektivním nepermanentním **legislativním orgánem** EU, který zastupuje zájmy členských států v rámci evropské integrace. Rada zapojuje do unijního systému členské státy a jejich vlády. Rada EU sídlí v Bruselu. Rada EU je kolegiálním orgánem zástupců vlád členských států, z nichž každý do ní deleguje „*jednoho člena své vlády, který je oprávněn vládu zavazovat*“. Rada EU zasedá ve složení ministrů zahraničních věcí eventuelně v případě, že projednává resortní záležitosti ve složení příslušných resortních ministrů, případně je každý stát zastoupen více zástupci. Rada EU koordinuje hospodářské politiky členských států a má rozhodovací pravomoc. Rada EU má obecnou legislativní pravomoc ve všech oblastech, nejsou-li výjimečně svěřeny Komisi. Přijímá zásadně na návrh Komise akty evropského práva (nařízení, směrnice, rozhodnutí). Tuto pravomoc vykonává v kooperaci s EP podle řádného případně zvláštního legislativního postupu. V rámci EU řídí

Rada společnou zahraniční a bezpečnostní politiku (společně s Evropskou radou). Mimo jiné přijímá rovněž nařízení o postavení úředníků Společenství, přijímá rozpočtová nařízení upravující zejména sestavování a provádění rozpočtu, přijímá návrhy rozpočtu, spolu s EP rozhoduje o přijetí nových členských států, účastní se procedur revize smlouvy. Dále působí především v oblasti politické spolupráce a vnějších vztahů.

Evropská komise je permanentní, kolektivní, nezávislou strážkyní zájmů evropské integrace. Komise je především **výkonným** orgánem, jejím sídlem je Brusel. Členové Komise jsou vybíráni tak, aby byla zaručena nezávislost na jejich členských státech. Funkční období členů Komise je pětileté. EP uděluje souhlas se jmenováním člena EK. EK disponuje třemi základními pravomocemi: *kontrolní* (vykonává dohled nad dodržováním zakládacích smluv), *legislativní* (iniciativní tzn. monopol předkládat návrhy evropských právních předpisů Radě EU, právo předkládat připomínky a stanoviska, v mezích pověření Radou EU sjednávání obsahu vnějších smluv EU, podávání doporučení a stanovisek ke všem otázkám EU); a delegovanou, *výkonnou* (kterou získala buď přímo na základě Smluv nebo udělením Rady k provedení právních aktů přijatých Radou) a *pravomoc ve vnějších vztazích* (navrhuje Radě sjednání vnějších smluv a zpravidla z pověření Rady i obsah takových smluv sjednává, je zapojena do provádění společné bezpečnostní politiky).

Soudní dvůr Evropské unie je vrcholným orgánem soudního přezkumu dodržování práva EU. Jeho posláním je zajistit dodržování práva při výkladu a provádění zakládacích smluv, což zahrnuje nejen primární právo EU, ale také sekundární právní předpisy. Dodržování práva EU zajišťuje Soud jak vůči orgánům EU, tak i členským státům a nepřímo i vůči státním příslušníkům těchto států. Povinné podřízení se členských států a jejich příslušníků Soudu tvoří jeden z podstatných prvků supranacionality EU. Sídlem SDEU je Lucemburk. Výkon funkce soudce SDEU končí uplynutím šestiletého období. Soudcům **Soudního dvora** (v rámci SDEU) jsou nápomocni volení generální advokáti. Každý soudce či generální advokát má k osobní pomoci dále tři referendáře. Soud rozhoduje buď v senátech či výjimečně v plénu o žalobách, předběžných otázkách a odvoláních proti rozhodnutím Tribunálu a výjimečně též Soudu pro veřejnou službu. **Tribunál** rozhoduje ve vymezených případech zpravidla o žalobách jednotlivců (např. známkoprávní spory, spory z hospodářské soutěže). **Soud pro veřejnou službu** rozhoduje spory mezi Unií a jejími zaměstnanci.

Účetní dvůr je kolektivní orgán vnější finanční kontroly EU. Jeho sídlo je v Lucemburku. Skládá se z tolika členů, kolik je členských států. Kontroluje celé finanční hospodaření EU, nově kontroluje též zahraniční politiku a vnitřní věci, nakolik jde o výdaje z rozpočtu EU.

Evropská centrální banka a centrální banky členských států tvoří pilíře měnové politiky EU. Hlavní cíle ECB jsou pečovat o cenovou stabilitu, institucionální nezávislost i její vztah k moci výkonné.

Mezi ostatní orgány patří především: **orgány vytvořené na základě zakládacích smluv** (Hospodářský a sociální výbor, Výbor regionů, Výbor zaměstnanosti a Ombudsman) a **orgány založené tzv. základními orgány** (dělíme je na orgány podle typu právní subjektivity či podle míry vlivu na normotvorný proces).

Prameny evropského práva

Prameny evropského práva lze zjednodušeně dělit na primární a sekundární, přičemž primární prameny jsou předpisy nejvyšší právní síly (jakási ústava EU) a sekundární prameny jsou právní předpisy přijímané na základě primárních pramenů.

Mezi **prameny primárního práva** a prameny rovnocenné právu primárnímu patří zakládací smlouvy, smlouvy o přistoupení jednotlivých členských států, obecné právní zásady evropského práva (nemají kodifikovanou formu, zpravidla jsou formulována v rozhodnutích SDEU, patří mezi ně např. principy týkající se bezprostředně zásady právního státu, právní zásada rovnosti a zákazu diskriminace atd.) a základní lidská práva (kodifikována v Listině základních práv EU; jsou postavena na roveň práva primárního, při jehož aplikaci jako i při aplikaci i tvorbě sekundárního práva je třeba k nim přihlížet).

Prameny sekundárního práva tvoří nařízení, směrnice, rozhodnutí, doporučení a stanoviska (viz čl. 288 SFEU). Dále se vyskytují i jiné prameny (jako např. opatření, hlavní směry, atd.) přijímané na základě dalších článků zakládacích smluv nebo na základě rozhodnutí orgánů EU. Platí, že právní akty sekundárního práva musí být v souladu s právními akty primárního práva.

Nařízení bychom mohli nazvat též evropským zákonem. Je závazné ve všech svých částech a platí bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členského státu jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení vytlačuje veškeré vnitrostátní právo, které je s ním v rozporu. Nařízení je zpravidla vydáváno Radou EU společně s EP. Je všeobecně závazné.

Směrnice je typickým právním předpisem evropského práva, který ve vnitrostátních právních řádech nemá obdobu. Podstata směrnice spočívá v tom, že EU vydává směrnice s určitým obsahem úpravy, který je potom ve stanovené lhůtě prováděn členskými státy. Na rozdíl od nařízení, které má obecnou závaznost, tj. konkrétně stanoví pravidla jednotlivcům –

občanům členských států, zavazují směrnice pouze členské státy k vydání právního předpisů či předpisů, které budou naplňovat cíl úpravy ve směrnici.

Rozhodnutí tzv. nepravý pramen práva – se týká toliko jednotlivého případu a je závazné pro toho, komu je určeno. Platí pouze pro omezený okruh adresátů, v nich určený. Má bezprostřední účinky.

Doporučení a stanoviska jsou nezávazná. Dotčená osoba je nemusí respektovat, přesto mohou ovlivňovat ochranu důvěry (dobré víry). Cílem doporučení a stanovisek je popsat či jinak přiblížit adresátovi určité chování či situaci. Stanoviska a doporučení mají velký význam z hlediska výkladu právních aktů.

Výše uvedené sekundární právo se neuplatní v oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky. Ta je obecně regulovaná čl. 21 až 46 **Smlouvy o EU** a předpokládá vymezování obecných směrů, přijímání rozhodnutí Evropskou radou a Radou EU a posilování systematické spolupráce mezi členskými státy při provádění jejich politiky (viz čl. 25 SEU).

Tvorba evropského práva

Primární právo v sobě obsahuje pravomoci o pravomocích tzn. pravidla procesu normotvorby primárního práva. Primární právo také stanoví, které orgány a v jaké formě se podílejí na tvorbě **sekundárního práva**.

Primární právo určuje ve zmocňovacích ustanoveních úpravu určitých oblastí a často i formu právního aktu, v níž má být předpis vydán. Odchyłka od těchto ustanovení primárního práva není možná. Proces sekundární normotvorby je členěn na **právo iniciační** (tzn. právo legislativní iniciativy), **projednávání návrhu** a **rozhodování o jeho přijetí**.

K vydání právního aktu je nutný návrh Komise. Komise má téměř úplný monopol na legislativní iniciativu. Rada a EP nemohou právní akty vydávat sami, nýbrž toliko na základě návrhu Komise. Rada nebo EP mohou Komisi vyzvat, aby provedla šetření k dosažení cílů Společenství, a aby Radě předložila návrhy příslušných právních aktů. V případě nečinnosti Komise je možné na ni podat žalobu pro nečinnost. Klasická legislativní procedura se dříve vyznačovala především nevýznamnou úlohou EP. Postupně byla ovšem úloha EP posilována. V současné době se naprostá většina právních aktů přijímá tzv. řádným legislativním postupem (viz čl. 294 SFEU).

Podle čl. 297 odst. 1 a 2 SFEU je třeba nařízení, směrnice a rozhodnutí **uveřejnit**. Uveřejnění má konstitutivní účinky pro platnost těchto právních aktů. V případě pochybností

ohledně doby uveřejnění je rozhodné datum, které je uvedeno v Úředním věstníku. Jiné než uvedené právní akty potřebují ke své účinnosti oznámení tomu, komu jsou určeny. Velmi důležitý požadavek z hlediska zásad právního státu spočívá v povinnosti odůvodnění právních aktů.

Většina aktů sekundárního práva (zejména nařízení a směrnice) slouží k tzv. harmonizaci (sblížení) právních řádů členských států, které často upravují totožnou otázku jinými způsoby. Tyto rozdíly v právní úpravě pak brzdí rozvoj volného pohybu osob, zboží, služeb, kapitálu. **Harmonizace práva členských států** byla původně chápána jako podmínka integračního procesu na nadnárodní úrovni a byla prováděna velice podrobně a detailně, což se však brzo ukázalo jako nefunkční způsob. Původní plošná harmonizační koncepce byla proto doplněna pružnějším modelem, který vychází z toho, že sbližování práva je předpokladem volného pohybu, jen pokud jde o tzv. kategorické požadavky. Členské státy jsou oprávněny odchýlit se od platné směrnice jen tehdy, pokud ona sama obsahuje možnost derogace, eventuelně pokud je odchýlné použití vnitrostátního práva přípustěno ve zmocnění na smluvním základě. Základem tohoto nového přístupu se stal důležitý rozsudek ESD ve věci Cassis de Dijon ze dne 20. února 1979 (120/78).

K významné změně koncepce harmonizace práva došlo dále v roce 1985 na základě tří strategických dokumentů tzv. Bílá kniha Komise pro dokončení vnitřního trhu. Další změny v úpravě harmonizace proběhly na základě Jednotného evropského aktu (1987), Maastrichtské smlouvy a Amsterodamské smlouvy.

Povaha, sankce a nucený výkon evropského práva

Postavení evropského práva a jeho vztah k mezinárodnímu právu veřejnému i k právním řádům členských států je dán především dvěma základními rysy: *samostatností evropského práva* (právní řád se opírá o vlastní základní normy ústavní povahy, předpisy právního řádu jsou ve svém výkladu a aplikaci podřízeny vlastní soudní instanci a konečně právní řád si vystačí sám o sobě, takže není třeba se dovolávat zásad nebo pravidel, jež smlouva neobsahuje) a dále tím, že *právo EU existuje jako součást práva aplikovatelného na území členských států*.

Evropské právo ovlivňuje národní právní řády členských států následovně:

- A) *přímo zakládá práva a povinnosti*, k čemuž slouží -
  - aa/ *přímý* (bezprostřední účinek);

ab/ odpovědnost členských států za škodu způsobenou jednotlivcům porušením evropského práva;

B) *nepřímo prostřednictvím povinností členských států a jejich orgánů* -

ba/ v případě kolize mezi evropskou a národní normou má přednost aplikace normy evropské;

bb/ vnitrostátní právo je třeba aplikovat ve světle práva evropského (tzv. nepřímý účinek).

Jakkoli přímý (bezprostřední) i nepřímý účinek způsobuje evropské právo, rozdíl mezi nimi spočívá především v předmětu aplikace. Přímý účinek se totiž vztahuje k aplikaci evropské právní normy, zatímco nepřímý účinek se týká aplikace vnitrostátních právních předpisů členských států.

Přímý účinek znamená schopnost evropské normy ovlivňovat právní postavení subjektů práva členských států přímo – bez prostřednictví recepce těchto norem vnitrostátním právním aktem (s výjimkou směrnic). Důsledky zásady přímého účinku evropského práva jsou: evropské právo přistupuje bez dalšího k aplikovatelnému právu členských států aniž by bylo nutno recipovat, evropské právo je aplikováno jako právo evropské nikoli vnitrostátní a právní norma nadaná přímým účinkem je přímo aplikovatelná jak na návrh dotčených subjektů práva členských států, tak i ex officio orgány členských států. Jediným druhem právního aktu, u něž se přímý účinek přímo předpokládá, jsou *nařízení*. *Směrnice* předpokládá vydání národního prováděcího aktu, a proto možnost její přímé aplikace může nastat jen za splnění dalších specifických podmínek, kterými jsou marné uplynutí lhůty k provedení směrnice, nedochází k negativnímu ovlivnění právního postavení třetích osob a aplikace přímého účinku vede ke zlepšení právního postavení beneficentů směrnice.

Nepřímý účinek práva EU na právní řády členských států spočívá v povinnosti eurokonformního výkladu vnitrostátního práva členských států (tzn. členské státy a jejich orgány mají povinnost vykládat své národní právo tak, aby bylo dosaženo cíle normy – směrnice).

Odpovědnost členského státu za škodu způsobenou jednotlivci porušením evropského práva se vztahuje na *nečinnost zákonodárce* (neprovedení směrnice či ponechání v platnosti předpisu odporujícího Smlouvě), na *pochybení aktivního zákonodárce* (špatné provedení směrnice, přijetí předpisu odporujícího Smlouvě), na *porušení Smlouvy správním orgánem* a na *jednání či opomenutí výkonných soudních orgánů členského státu*.

Další aplikační zásadou vymezující vztah evropského práva k právním řádům členských států je jeho **přednost před národním právem**. Tato zásada se uplatní v případě,

kdy dojde ke střetu působnosti normy národní s normou evropskou. Na střet evropského práva s vnitrostátním nelze aplikovat zásadu „lex posterior derogat priori“. Zásadu přednosti ustanovil SDEU zejména z důvodu: neúčinnosti bezprostřední použitelnosti, pakliže by volba užití práva evropského či vnitrostátního ležela na volné úvaze národního soudu; přesun pravomocí z členských států na Unii by byl tímto narušen a došlo by k rozdílnosti postavení evropského práva v zákonodárství jednotlivých členských států. Přednosti se těší všechny závazné normy práva EU.

Zásada přednosti však není absolutní, dosud existují dvě výjimky: konflikt s národní normou, která je provedením mezinárodněprávního závazku členského státu, který uzavřel před přistoupením k EU; a nepřiměřené poškození třetích osob jednajících v dobré víře.

Seznam použité literatury: Tichý, L.; Arnold, R.; Svoboda, P.; Zemánek, J. a Král, R.: Evropské právo, 2. vydání, C.H.Beck, Praha, 2004

České právo procesní

Tématické okruhy: *Soudnictví. Ústavní soud ČR. Nejvyšší správní soud ČR. Civilní proces. Trestní proces. Správní řízení.*

Soudnictví

Soudy náleží společně se státním zastupitelstvím mezi nejvýznamnější orgány ochrany práva, neboť disponují pravomocí sjednat nápravu vlastním rozhodnutím, které je právně vynutitelné.

Soudnictví je jednou ze základních složek moderního právního státu.

Základem pro vymezení soudnictví je **soudní pravomoc**, kterou dále dělíme podle toho, jaký okruh otázek soudy řeší na pravomoc:

- civilněprávní - rozhodování sporů o právo mezi stranami
- trestněprávní - ochrana společnosti rozhodováním o vině, a je-li tyto zjištěna, tak dále rozhodováním o trestu
- správněprávní - přezkoumávání rozhodnutí vydaných správními orgány ve správním řízení jako prostředek ochrany před nezákonným rozhodnutím výkonné moci

- ústavněprávní – rozhodování o ústavnosti zákonů a jiných právních předpisů, případně i individuálních právních aktů
- jinou, která je svěřena soudům s ohledem na jejich nezávislé postavení (např. rozpouštění politických stran, volební věci...).

V zemích v rámci rakousko-uherské monarchie se zárodky moderní podoby soudnictví začínají objevovat za vlády Josefa II. a trvalou podobu potom získaly v základním zákoně č. 144/1867 ř.z., o soudní moci, na který v mnohém navázala naše republika v Ústavní listině z roku 1920.

Soudní moc v moderním státě je nezávislá a oddělená od ostatních dvou složek státní moci. Mezi základní obsahové znaky **zásady nezávislosti soudců** patří tyto prvky:

- zásada věcné nezávislosti, podle níž soudce nemůže být vázán žádnými radami, pokyny, peticemi, jak má rozhodnout v konkrétním případě;
- soudce je podřízen jen zákonům (včetně ústavy) a nikoli podzákoným právním aktům nebo např. revolučnímu vědomí atd.;
- jeho rozhodnutí může přezkoumat opět jen soud;
- zásada osobní nezávislosti (ustanovení soudců zajišťuje jejich nezávislost a zároveň je legitimuje k rozhodování;
- pro posouzení jejich chování platí zvláštní pravidla (např. kárné řízení provádí opět soudci);
- soudce je zajištěn platově;
- soudce nelze libovolně přesadit.

Institucionální zárukou toho, že soudnictví není součástí soustavy jiných orgánů, spočívá v naplnění zásady **nezávislosti soudů**. Tzn. soudy vytváří zvláštní soustavu orgánů oddělenou od státních a současně nevykonávají jejich funkce. Organizace soudů je plně vyhrazena zákonné úpravě. S těmito zásadami souvisí i **princip** tzv. **zákoného soudce**, který znamená, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Tento princip je zakotven i v mezinárodních lidskoprávních dokumentech. V současné době je tato zásada chápána zejména tímto způsobem:

- zákon upravuje, jakým způsobem lze věc soudu předložit;
- soudní obvody jsou určeny zákonem nebo jen na základě zákona;
- zákonem je vymezena věcná, osobní, časová, místní a instanční působnost jednotlivých soudů;
- zákon upravuje férová pravidla soudního řízení;
- pevné složení senátů a pevné přidělení agendy na předem určenou dobu;

- zákaz mimořádných soudů.

Kromě základních principů organizace soudů, které vychází ze zajištění nezávislosti soudů a soudců, jsou pro soudnictví významné **zásady soudního rozhodování**. Jejich podoba a obsah závisí především na povaze soudního řízení. Obecně jsou významné především tyto zásady:

- zásada nestrannosti tzn. případ může být rozhodován jen soudcem, který není zúčastněn na věci;
- odůvodnění rozhodnutí;
- účast lidu na výkonu soudnictví;
- zásada veřejnosti;
- zásada ústnosti a bezprostřednosti;
- zásada volného hodnocení důkazů;
- princip legality (stíhat někoho pro trestný čin lze jen ze zákonných důvodů a způsobem, který zákon vymezuje)
- právo na obhajobu;
- právo na spravedlivý proces.

Podle Ústavy ČR tvoří soustavu soudů ČR:

- Nejvyšší soud a jemu na roveň postavený Nejvyšší správní soud
- vrchní soudy
- krajské soudy a jim na roveň postavený soud hlavního města Prahy
- okresní soudy a jim na roveň postavené obvodní soudy hlavního města Prahy.

Nejvyšší soud jako nejvyšší stupeň obecného soudnictví je vrcholným orgánem ve věcech, které patří do pravomoci obecných soudů, s výjimkou záležitostí, o kterých rozhoduje Nejvyšší správní soud nebo Ústavní soud. Ústavní soud je od soustavy soudů oddělen, neboť tvoří orgán ochrany ústavnosti.

Seznam použité literatury:

- **Janků, M. a kolektiv:** Základy práva pro posluchače právnických fakult, C. H. Beck, Praha, 2004
- **Filip, J., Svatoň, J. a Zimek, J.:** Základy státovědy, Masarykova univerzita, Brno, 2002

Rovné příležitosti – praktický nácvik

Tento seminář se bude sestávat z inscenovaného modelového soudního procesu. Podrobnosti budou zveřejněny až těsně před předmětnou výukou.

Právní předpisy doporučené k nastudování:

- zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, v aktuálním znění
- zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v aktuálním znění
- zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, v aktuálním znění

Rovnost a zákaz diskriminace

*Tématické okruhy: Rovnost a zákaz diskriminace v právu Evropských společenství. Promítnutí požadavků práva Evropských společenství do právního řádu ČR. Antidiskriminační zákon. Veřejný ochránce práv. **Diskriminace na základě pohlaví**. Obrana před diskriminací. Rovnost a zákaz diskriminace v soudní judikatuře.*

Promítnutí požadavků práva Evropských společenství do právního řádu ČR

Po dlouhých peripetiích (k historii přijímání antidiskriminačního zákona podrobně viz např. <http://www.diskriminace.cz/dt-zakon/antizakon.phtml>) byl antidiskriminační zákon do právního řádu ČR přijat pod č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon) s účinností od 1. září 2009 s výjimkou ustanovení, která určují jako antidiskriminační orgán Veřejného ochránce práv. Tato ustanovení nabudou účinnosti až k 1. prosinci 2009.

Veřejný ochránce práv (Zpracovala Andrea Rezková a Markéta Hamrlová)

Historie a obecné zakotvení institutu ombudsmana

Původ slova ombudsman lze nalézt ve středověkých výrazech „umbup“ (moc, autorita), případně ve švédském slově „ombud“, které označuje osobu, jenž vystupuje jako zástupce, zmocněnec či mluvčí jiných.

Funkci prvního „skutečného“ ombudsmana (pokud pomineme některé podobné činnosti římských tribunů lidu či středověkých panovníků) zřídil v 18. století švédský král Karel XII. Od roku 1713 měl tento královský ombudsman dbát především na správné chování královských úředníků. Od roku 1809 byla instituce ombudsmana poprvé pevně zakotvena ve švédské ústavě, kdy byla definována jako orgán parlamentu dohlížející na to, jak soudci, vládní a ostatní úředníci zachovávají zákony a jiné právní předpisy. Ústavní zakotvení doplnil následně zákon o instrukcích pro ombudsmana, který přesněji specifikoval jeho oprávnění a výkon působnosti.

Největšího rozvoje dosáhla instituce ombudsmana ve 20. století. Zejména po 2. světové válce vnikala v různých modifikacích závislých především na historickém a politicko-sociálním vývoji konkrétní země téměř ve 100 státech světa. Název instituce je pochopitelně v různých zemích různý, např. ve Španělsku působí defensor del pueblo, ve Francii médiateur, v Rakousku Volksanwaltschaft, v Polsku Rzecznik praw obywatelskich, v Rumunsku Avocatul Popolurii či v České republice veřejný ochránce práv.

Základní rozdělení (modely) ombudsmanů lze odvodit od způsobu jejich vzniku. Rozlišujeme tzv. parlamentního ombudsmana, kterého volí zákonodárny sbor a svým způsobem je mu odpovědný (absolutní většina zemí). Dalšími nepříliš rozšířenými modely je tzv. ombudsman moci výkonné, tedy vládou volený a vládě zodpovědný, či ombudsman smíšeného typu. Další dělení lze provést na ombudsmany všeobecné (generální), kteří se zaměřují obecně na všechny činnosti veřejné správy, a na ombudsmany speciální, věnující se pouze určité oblasti výkonu veřejné správy (např. vězeňství, vojenství, ochrana dětí, ochrana dat atd.). Ombudsmani mohou být centralizováni v jednom místě, či působit lokálně (Itálie, Švýcarsko). Český veřejný ochránce práv náleží do většinové skupiny všeobecných parlamentních ombudsmanů působících centrálně, kteří v současné době s určitými modifikacemi působí téměř ve všech zemích EU.

Rozsah působnosti ombudsmana a vymezení jeho zákonných oprávnění je v různých zemích odlišný. Obecně jde však vždy o osobu, která je státem pověřena k řešení stížností jednotlivců na jednání veřejné správy či z vlastní iniciativy upozorňovat na nesrovnalosti či protiprávnosti.

Možnosti - pravomoci veřejného ochránce práv podle zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv

Veřejný ochránce práv v České republice působí podle zákona k ochraně osob před jednáním úřadů a dalších institucí, vykonávajících státní správu, pokud je takové jednání v rozporu s právem, nebo sice právu neodporuje, ale je jinak vadné či nesprávné, tzn., že neodpovídá principům demokratického právního státu a principům dobré správy nebo jsou-li tyto orgány nečinné.

Podle zákona je ochránce oprávněn se zabývat podněty, které směřují proti činnosti:

- Ministerstev a jiných správních úřadů s působností pro celé území státu a správních úřadů jim podléhajících,
- České národní banky, pokud působí jako správní úřad,
- Rady pro rozhlasové a televizní vysílání,
- orgánů územní samosprávy (tj. obce a kraje) při výkonu státní správy (nikoliv při výkonu samosprávy)
- obcí při výkonu státní správy, nikoli však tam, kde obce rozhodují ve vlastní působnosti,

Policie České republiky s výjimkou vyšetřování, kdy působí v trestním řízení,

- Armády České republiky a Hradní stráže,
- Vězeňské služby České republiky,
- zařízení, v nichž se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranná nebo ústavní výchova a ochranné léčení,
- veřejných zdravotních pojišťoven,
- orgánů soudu při výkonu státní správy (zejména otázka průtahů v řízení, nečinnosti soudů a nevhodného chování soudců).

Zákon poskytuje ochránci rozsáhlá oprávnění provádět v jednotlivých věcech nezávislá šetření, nedává mu však právo nahrazovat činnost orgánů státní správy a proto nemůže měnit nebo rušit jejich rozhodnutí. Při zjištění pochybení však může požadovat od úřadů či institucí, aby zjednaly nápravu. Významným oprávněním veřejného ochránce práv je, že není vázán návrhy stěžovatelů a může rozhodnout o zahájení šetření i z vlastní iniciativy.

Uvedené zákonné vymezení působnosti nedává ochránci právo vstupovat do soukromoprávních vztahů či sporů (včetně sporů mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, i když jejich zaměstnavatelem je státní úřad). Nemůže také zasahovat do rozhodovací činnosti soudů,

není odvolacím místem proti jejich rozhodnutí a oprávněn zasahovat do činnosti výslovně vyjmenovaných institucí. Působnost ochránce se tak nevztahuje na:

- Soudy všech stupňů a typů v jejich rozhodovacích pravomocích,
- Parlament, prezidenta republiky a vládu,
- Nejvyšší kontrolní úřad,
- zpravodajské služby České republiky,
- orgány činné v trestním řízení, státní zastupitelství.¹⁵

Zákonem č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), v aktuálním znění byla působnost Veřejného ochránce práv rozšířena o oblast ochrany před diskriminací (podrobněji viz výše).

Obrana před diskriminací

Určit jednu základní univerzálně platnou nejvhodnější strategii obrany pro všechny případy diskriminace nejde.

V praxi je vždy třeba (krom jiného) zvážit individuální okolnosti každého případu.

Jediné, co můžeme říci, že platí pro všechny případy bez výjimky, je, že nejhorším způsobem obrany proti diskriminaci je nechat si ji líbit a nic proti ní nepodniknout.

Konečná volba odpovědi na otázku, pro který z konkrétních způsobů obrany před diskriminací se rozhodnout, záleží především na vůli diskriminované osoby a dále na tom v jaké situaci a z jakého důvodu (tzn. jaký právní předpis danou situaci upravuje) k diskriminaci došlo.

Diskriminovaná osoba může využít především tyto hlavní způsoby obrany:

- A. mimosoudní způsob řešení** (vyjednávání, stížnost nadřízenému, podnět státnímu orgánu, mediaci atd.)
- B. řešení formou vyvolání soudního procesu**
- C. podání podnětu k antidiskriminačnímu orgánu**
- D. podání trestního oznámení či oznámení o přestupku.**

Ad. A. Mimosoudní způsob řešení diskriminace

---

¹⁵ www.ochrance.cz

Předpokladem úspěšnosti řešení diskriminace mimosoudní cestou je ochota obou stran k domluvě a společné směřování k cíli spor vyřešit.

Zejména v případech, kdy jde o nevědomou a nechtěnou diskriminaci v pracovním poměru, je vhodné využít metody **vyjednávání**.

Oběť diskriminace v pracovním poměru může podat rovněž **stížnost k nadřízenému**.

Mediace najde své uplatnění zejména tehdy, kdy bude i po vyřešení sporu mezi diskriminujícím a osobou diskriminovanou přetrvávat stávající vazba (zaměstnavatel – zaměstnanec, lékař – pacient atd.).

Některé právní předpisy potom přímo uvádějí k ochraně diskriminovaného možnost podat **podnět ke kontrolním orgánům**. Spotřebitel diskriminovaný při poskytování zboží nebo služeb může podat podnět k České obchodní inspekci, osoba diskriminovaná při uplatňování práva na práci si může stěžovat na Úřadu práce, diskriminovaný zaměstnanec si může stěžovat u Inspektorátu práce. Tento podnět povede k provedení šetření ze strany dotčených státních orgánů a případně i k udělení pokuty.

Ad. B. Řešení formou vyvolání soudního procesu

Přijetím antidiskriminačního zákona došlo ke stanovení jednotné možnosti soudní obrany pro obě pro tyto účely dříve rozdělované skupiny diskriminovaných osob - osoby diskriminované v pracovních-právních sféře, osoby diskriminované mimo pracovních-právních sféru.

Dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten/ta, kdo byl/a tímto jednáním poškozen/a, **právo domáhat se u soudu zejména, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění**. Pokud by se sjednání této nápravy nejevilo postačujícím (zejména proto, že by byla v důsledku diskriminace snížena dobrá pověst nebo důstojnost diskriminované osoby) má **nárok též na náhradu nemajetkové újmy v penězích**.

Vzhledem k nevýhodnosti postavení osoby diskriminované vůči osobě diskriminující, **přesunul zákonodárce na diskriminující v civilně-právním řízení větší díl důkazního břemene**. V praxi to znamená, že ve většině soudem řešených diskriminačních případů, je na žalovaném/žalované tzn. na osobě diskriminující, aby u soudu prokázala, že důvodem pro znevýhodňující jednání v projednávaném případě byla nějaká jiná příčina, než žalobcem/žalobkyní tvrzený diskriminační důvod. V případě, že se žalovanému/žalované toto prokázat nepodaří, má soud za to, že k diskriminaci došlo.

Se zřetelem k velké právní složitosti diskriminačních sporů **lze doporučit nechat se zastupovat u soudu advokátem/advokátkou** (zákon umožňuje diskriminované osobě mimo jiné i možnost využít právní pomoc občanského sdružení specializovaného se na problémy spojené s diskriminačním jednáním). V určitých situacích lze žádat o bezplatné přidělení advokáta/advokátky.

Ad. C. Podání podnětu k antidiskriminačnímu orgánu

Jedním z požadavků EU bylo, aby každá členská země ustanovila subjekt (orgán), který by se zabýval problematikou rovného zacházení a ochranou před diskriminací. Podle dotčených směrnic musí činnost tohoto subjektu spočívat v:

- poskytování nezávislé pomoci obětem diskriminace
- sestavování nezávislých studií týkajících se diskriminace
- udělování doporučení a zveřejňování nezávislých zpráv.

V ČR plní funkci antidiskriminačního orgánu Veřejný ochránce práv (podrobněji viz výše).

Ad. D. Podání trestního oznámení či oznámení o přestupku

Ačkoli diskriminace sama o sobě není trestným činem, definuje trestní zákon několik skutkových podstat trestných činů, které mohou mít užší souvislost s diskriminačními postoji či předsudky. Jedná se především o trestné činy spáchané na veřejnosti formou slovního projevu (např. trestný čin hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení či trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka atd.). U další skupiny trestných činů potom dochází k jejich přísnějšímu posuzování, pokud byly spáchány na základě některého z diskriminačních důvodů (např. vražda z rasových pohnutek je posuzována přísněji než vražda bez těchto pohnutek).

Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. e/ zákona o přestupcích **lze diskriminační jednání ohodnotit obecně jako přestupek** (*podle tohoto ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo jinému způsobí újmu pro jeho příslušnost k národnostní menšině nebo pro jeho etnický původ, pro jeho rasu, barvu pleti, pohlaví, sexuální orientaci, jazyk, víru nebo náboženství, pro jeho politické nebo jiné smýšlení, členství nebo činnost v politických stranách nebo politických hnutích, odborových organizacích nebo jiných sdruženích, pro jeho sociální původ, majetek, rod, zdravotní stav anebo pro jeho stav manželský nebo rodinný*), **za nějž je možno uložit pokutu do výše 5000,- Kč**. Pachateli tohoto druhu přestupku lze dále

uložit povinnost nahradit jeho oběti způsobenou majetkovou škodu. V praxi se však bohužel toto ustanovení z mnoha důvodů nevyužívá.

Právní předpisy doporučené k nastudování:

- Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání
- Směrnice Rady 76/207/EEC ze dne 9. února 1976 o realizaci zásady rovného zacházení z muži a ženami pokud jde o přístup k zaměstnání, odborné přípravě a funkčnímu postupu v zaměstnání a o pracovní podmínky
- zákon č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, v platném znění
- zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), v aktuálním znění